

நீவேதனம்

கோணைத்தென்றல்

சிறுகதைகள்

Digitized by Noolaham Foundation.
noolaham.org | aavanaham.org

நிவேதனம்

A. MUGAN
72, 2nd LANE
ANANDA PURI
TRINCO
0771960/60

கோணைத்தென்றல்

சிறுகதைகள்

திருக்கோணமலை கலை இலக்கிய வட்டம்

ஏப்ரல் 92

நிவேதனம் - கோணத்தென்றல் சிறுகதைகள்

பதிப்புரிமை:-

திருக்கோணமலை கலை இலக்கிய வட்டம்

14, வித்தியாலயம் ஒழுங்கை,

திருக்கோணமலை

விலை 35/-

Thirukonamalai Kalai Elakkiya Vaddam

April - 92

“Nivethanam” - Konaiththenral Shortstory

COPYRIGHT

Thirukonamalai Kalai Elakkiya Vaddam

14, Vidyalayam Lane,

Trincomalee.

“கடலாடும் மலைச்சாரல் - தன்

கலைகூறும் இளந்தென்றல்”

1987 இன் இனிமையுடன், தென்றல்
நடைபயில ஆரம்பித்தது.

திஸ்ரமாய், சதுஸ்ரமாய், மிஸ்ரமாய், அதன்
நடை மாறுபட்டிருக்கலாம்.

ஆனந்தபைரவியும், அடாணாவும், அதன்
சஞ்சாரமாய் இருந்திருக்கலாம்.

என்றபோதும்,.....

முடிந்தவரை ஸ்ருதி கலையாததாய்,

வயம் மாறாததாய், அபஸ்வரம் பேசாததாய்,.....
அதன் ஆலாபனைக்கு வழி சமைத்து வந்திருக்கிறோம்.

1987முதல் 1991வரை கோணைத் தென்றலில் வெளி
வந்த சிறுகதைகளின் கூட்டே இந்த,

‘நிவேதனம்’.

தென்றலில் நடந்தவை பல தெரிந்த

வாசகர்களின் தெரிவாக நிவேதனமாய் இங்கே சில.
மனதோடு நல்ல மதிப்புரை தந்தவர்.....

மனத்தருகே நின்று மதிக்கு உறுதி தந்தவர்கள்,.....
நிவேதனத்துக்காய் நிறையவே தனம் தந்தவர்கள்,

நேசத்துடன் நம்மை நெறிப்படுத்தியவர்கள்.
அச்சகமேடையில் அரங்கேற்றியவர்கள்.....

அனைவரும் எம்முள்ளாய்.....!

காண்பவர்கள், வாசகர்கள், யாவரும்

இதன் நோக்குணர.....

இது எமக்கோர் விடிகாலைச் சந்தோஷம்!.....

ஆசிரியர்கள்

“கோணைத் தென்றல்”

TSK. அறிவாலயம்

திருக்கோணமலை.

வ. அ. னின் பேனாவிலிருந்து.....

இரண்டாவது உலக மகாயுத்தத்தின் கேர்ரத்தை ருசித்தது திருகோணமலை. ஆனால் அதை விடக்கோரமானது இன்றைய உள்நாட்டுப்போர் வாழ்வே நம்பிக்கையற்றதாகி, நாளைக்கு இருப்போமா? என்ற நித்திய சஞ்சலம் இந்த நிலையிலும் கலைகள் வளர்கின்றன அதற்கு இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு ஒரு சாட்சி.

தொகுப்பிலே பன்னிருகதைகள் உள்ளன. பழைய எழுத்தாளர் திருமதி. பாலேஸ்வரியும் எழுதியுள்ளார். இளங்குருத்துக்களும் எழுதியுள்ளனர்.

இன்றைய போராட்டத்தைத் தொட்டு எழுதுவது இயல்பாகவே நடக்கக்கூடியதுதான். ஆயினும் எல்லாக்கதைகளும் அப்படியாக அமையவில்லை. பெரிய மனிதன், தெளிவு, ஒருதேகஷேஷ்திரத்துள், போன்ற கதைகள் வேறு தொனிப்பொருளைக் கொண்டுள்ளன.

மொத்தமாக இக்கதைகள் எதிர்கால நம்பிக்கையை அளிக்கக் கூடியனவாக அமைந்துள்ளன. இக்கதைகளைத் தொகுப்பித்த இளங்குருத்துக்களை ஆதரித்துக் காப்பது நம் அனைவரதும் கடமை, என்றாலும் தமிழாசிரியனாகிய என்னுற் சில கதைகளில் வரும் இலக் கணப்பிழைகளையும், பற்றிக் குறிப்பிடாமலிருக்க முடியவில்லை.

இளம் எழுத்தாளர்கள் நமது ஆயுதமாக அமைந்த மெர்ழியை கூர்மைப் படுத்திக் கொள்வார்கள் என்பது என் நம்பிக்கை.

5/7, மாணிக்க வாசகர் வீதி,
திருக்கோணமலை.

30 - 12 - 1991

வ. அ. இராசரத்தினம்

திருகோணமலை

கலை இலக்கிய வட்டத்தின்

பதிப்பின் பங்களிப்பு

கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் ஆகியோரின் திறமைகளை ஊக்குவிப்பதற்காக உருவாக்கப்பட்ட திருகோணமலை கலை இலக்கிய வட்டத்தினர் இந்நூலை வெளியிட்டு வைப்பதில் மிகவும் பெருமை அடைகின்றனர்.

பல்வேறுபட்ட சிரமங்களின் மத்தியில் 'கோணைத் தென்றல்' வெளிவருகின்றது. அதற்கான ஒரு நிரூபணமாக சிறு கதைத்தொகுதி அமைகின்றது என்றால் அது மிகையாகாது.

பொதுவாக ஒரு சமூகத்தின் தன்மைகள், பிரச்சினைகள், என்பன அக்சமூகத்தின் மத்தியில் எழும் சிறந்த இலக்கியர்களினால் தான் வெளிக்காட்டமுடியும்.

இந்த வகையில் கோணைத் தென்றலின் இச்சிறுகதைத் தொகுப்பு சமூகத்துக்கு சிறந்த எடுத்துக்காட்டாக அமையும் என்பதில் ஐயமில்லை. இவர்களின் இலக்கியப் பணிமேலும் வளர வாழ்த்தி விடைபெறும்

இ. உமாகாந்தன்
தலைவர்

360, திருஞானசம்பந்தர் வீதி,
திருகோணமலை.

திருகோணமலை கலைஇலக்கிய வட்டம்

தென்றலின் இவை

1. தா. பி. சுப்பிரமணியம் ... நிழல்கள்
2. எம். வை. ராஜ்கபூர் ... ஒரு மனிதனின் மனடயறி
3. ந. பாலேஸ்வரி ... சாந்தி கேட்ட ஆசியஜோதி
4. தேஷ்விலோமன் ... நீங்கமட்டும்
5. க. கோணேஸ்வரன் ... போராட்டம்
6. A. J. புஸ்பராஜா ... தீர்வு
7. க. கோணேஸ்வரன் ... நிலவின் மறுபக்கம்
3. A. J. புஸ்பராஜா ... பெரிய மனுசன்
9. திருமலை சுந்தா ... தாக்கத்தின் மறுபக்கம்
10. ரிஷிப்ரப்ருன் ... நாமெல்லாம் மானுடராய்
11. பிரம்மன் ... தெளிவு
12. தேஷ்விலோமன் ... ஒரு தேக ஷேத்திரத்துள்

நிவேதனமாய்

தாபி. சுப்பிரமணியம்

தி/புனித வளனார் வித்தியாஸ்ய அதிபர்
நல்ல நாவலாசிரியர்.

நவிலத்தக்க நடாடகாசிரியர்,

நயம் மிகு கவிஞர்,

தரமான நடிகர்,

கவினுறு ஓயியர்.

நிழல்கள்

மிக நீண்ட இடைவெளி.

திருமலை வித்தியாசப்படுகிறது.

குடை நிழல் கவிழ்ப்பில் நிற்கும் அந்த இரண்டு அரசமரத்தின்
கீழ் நடுப்பகுதியில் நின்று, முன்னால் தெரியும் பரந்த புல்வெளி
யையும் அதன் ஒரு பகுதியில், கம்பீரமாக எழுந்து நிற்கும்
நகராட்சி மன்றத்தையும் மாறி மாறி பார்க்கிறான்.

ஒரு காலகட்டத்தில் - எத்தனையோ தடைகள் - கஸ்டங்களுக்கு
மத்தியில் அப்போதைய தலைவர் - உறுப்பினர்களின் முனைப்பில்
பாராளுமன்ற உறுப்பினர் உதவியில் எழுப்பப்பட்ட கலையம்சம்
பொருந்திய இந்த இருமாடிக் கட்டிடம் - இடைக்காலத்தில் இரு
மாகாண ஆட்சியின் ஒருமித்த பாராளுமன்றமாக விளங்கி பின்.....
பின்னால் திரும்பினான்.

ஆங்கிலப் படங்களை 'ஹவுஸ் புல்'லாக காட்டிக் கொண்டிருந்த
நெல்சன் தியேட்டர் இப்போது நூலகமாக இயங்குகிறது.

பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டே அருகில் கடைக்குள் நுழைந்
தான்.

அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

‘குண்டு’ போல் குந்தியிருந்தான் சூசை ஸ்டீல் ஒன்றில்.

ஆனால் அவனுக்கு பின்னாலும் முன்னாலும் காணப்படும் சகலதும் வெறிச் சோடியிருந்தது.

முன் மேசையில் பரப்பியிருக்கும் இனிப்புப் பண்டங்களோ - போத்தல்களோ - தட்டுக்களோ ஒன்றையும் காணவில்லை.

பின்னால் சுவரில் நாக்கைகள் வெறுமனே கிடந்தன. வரிசையாக காட்சியளிக்கும் சினிமா பாட்டுப் புத்தகங்கள் ஒன்று கூட இல்லை.

‘பட்டரும் ஜேமும்’ கலந்து பூசப்பட்ட பாண் சிலைஸ்-பணிஸ் இவற்றால் நிறைந்து காணப்படும் ‘சோ’ கேஸ் சோபையிழந்திருந்தது.

மிக நீண்ட இடை வெளிக்குப் பிறகு திரும்பிய அவனுக்கு இங்கு நடந்து முடிந்த சம்பவங்களில் பெரும் படியானவை தெரியாமலில்லை.

பல்வேறு அழிவுச் சம்பவங்களை நண்பர்கள் மூலம் அவன் அறிந்திருந்தான்.

ஆனால்..... அந்த அழிவுப்பட்டியலில் ‘சூசை கடை’ இடம் பெற்றிருக்கவில்லை.

சூடாக கொக்கோ கலந்த ‘டீ’ ஒன்றைக் குடித்துவிட்டு கச்சான் சுருள் ஒன்றை வாங்கிக் கொறித்துக் கொள்ளலாம் என்று தான் அவன் நுழைந்தான்.

ஆனால்.....

கடையிருந்த கோலம் அவன் நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் போல் தெரியவில்லை.

காரணம்.....?

அதுதான் அவனுக்கு விளங்கவில்லை.

கேட்டு விட வேண்டியதுதான்.

“என்னப்பா! சூசை, கடை இந்த மாதிரிக் கிடக்கு, உனக்கு கைவந்த கலை ‘கச்சான்’ யாவாரம் அதைக்கூட காணல்ல.....”

அவனுடைய இந்தக் கேள்வி சூசைக்கு ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்திருக்கும் போல..... ஏனென்றால் அப்படி ஒரு பார்வை சூசையின் முகத்தில் தெறித்தது.

மெல்லிய சிரிப்பொன்றை இழைய விட்ட வண்ணம்,

“என்னப் பூஸாவுக்கு புடிச்சக் கொண்டு போனது உங்களுக்குத் தெரியாதா? ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான்.

“அப்படியா..... எப்ப இது?”

“ஒருக்கா டவுன் முழுக்க ரவுண்டப் பண்ணி கோட்டைக்குப் பக்கத்தில் சர்வோதயத்துக்குப் பக்கத்தில் கொண்டு போனாங்க. கேள்விப் பட்டிருப்பீங்க..... அப்ப என்னையுமில்லையா புடிச்சக் கொண்டு போனாங்க”

“உண்மைபா..... எனக்கு ஆரும் சொல்லல்லை... எண்டாலும் சூசை நீ அதிஸ்ரக்காரன். அந்த மூட்டம் புடிச்சிட்டுப் போன ஆக்கள் கனபேர இன்னும் விடல எண்டு கேள்விப்பட்டன்..... எப்படியோ உன்ன விட்டுட்டாங்க.....”

“அதெண்டா... மெய்தான்..... ‘மாதாட’ புண்ணியத்தில் விட்டுட்டாங்க..... சண்டத்தனம் எண்டா என்னவெண்டே தெரியாத என்ன, சங்கிலியால கட்டி கப்பலில கொண்டு போனாங்க..... உங்களுக்கு தெரியுந்தானே... நான் அடிக்கடி ‘கிளினிக்’ போற எண்டு. இதால மருந்து ஒழுங்கா எடுக்கக் கிடைக்கல்ல. ‘வாட்டுல’ கனநாள் கிடந்தனான். அதோட கடை தவாலாப் போச்சு..... எனக்கு உதவியா கடயப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தவன் கனக்க விளையாடிற்றான். எல்லாக் கடைகளில யும் என்ற பேரைச் சொல்லி கடன் வச்சிட்டுக் கிளம்பித்தான். ஆஸ்பத்திரியால வந்து பார்த்தா..... கடயில ஒண்டையும் காணோம்”

சூசை சொன்னது கதைபோல இருந்தது. அவனை உற்சாகப் படுத்த விரும்பி,

“சூசை” நீ நல்ல முயற்சிக்காரன் நினைச்சா... ஒரு மாதத்தில் பழயபடி கடய கலகலப்பாக்கலாம் இல்லையா?”

இப்ப சூசையின் முகத்தில் விரக்தி.

கோணைத் தென்றல்

“ம்..... நான் பழய சூசை எண்டா நீங்க சொல்லுமட்டும் இருக்க மாட்டன். ஆனால்... இப்ப..... கடயிலயிருந்து பின்னால இருக்கிற வீட்டுக்குப் போறதுக்குக்கூட ஆள் துணையொண்டு வேண்டிக் கிடக்கு.....”

“அப்படியெண்டா.....”

சூசை சுட்டிக் காட்டிய இடத்தைப் அவன் பார்த்தான் ஆயிரம் வோல்ட் மின்சாரத்தாக்குதலுக்குள்ளானான்.

கால் இருக்க வேண்டிய பகுதியில் சாரன், காற்றுக்கு ஆடிக் கொண்டிருந்தது.

சில நிமிடங்கள் அவனால் எதையும் கதைக்க முடியவில்லை.

அந்த மௌனத்தை சூசை கலைத்தான்.

“இந்தக் கடயில உழைச்சுத்தான் தங்கச்சியையும் அம்மாவையும் பார்த்தனான். இப்ப..... பெருங்கஸ்டமாக இருக்கு. கடய நடத்தினவன், ஏற்கனவே என்ற பேரைச் சொல்லி வச்சிட்டுப் போன கடனக் குடுக்கிறதா..... இல்ல புதுசா சாமான் வாங்கிப் போடுறதா.....? எதக் செய்யிற தெண்டு ஒண்டுமே தெரியல்ல... எனக்கு ஆராவது முதல் கொஞ்சம் உதவி செய்வாங்க எண்டா... மாசாமாசம் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக குடுத்துத் தீர்க்கலாம்”

சூசை இப்படிச் சொன்னதும் அவன் இடை மறித்து,

“ஏன் சூசை, இங்க எத்தினையோ உதவி செய்யிற ஸ்தாபனங்கள் இருக்கு அதுல ஏதாவதொண்டுக்கு எழுதிப் போட்டிருக்கலாந்தானே?”

உடனே, சூசை ஒரு ஸ்தாபனத்தின் பெயரைச் சொல்லி விட்டு

“அதுக்கு ஒரு கடிதம் எழுதிப் போட்டன், இப்படி ஆயிபுடிச்சி-அலக்கழிஞ்சி - சரியான பராமரிப்பு இல்லாம - கால் போயி-கடன் தொல்லையால படுற கஸ்ரத்தை விளக்கி ஏதாவது உதவி கேட்டிருந்தன்”

“ஸ்தாபனமெண்டா கேட்ட உடனேயே தருவாங்களா? அவங்க கூட்டங் கூடி கதச்சுத்தான் தருவாங்க. அப்ப கொஞ்சம் ஆறுதலா இரு. பதில் வரும்”

“அப்படி பதில் தந்திருந்தா நான் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பன்”

“அப்ப.....”

“இந்த ஏரியாவுல இருக்கிற ஒருத்தர் பேரைக் குறிப்பிட்டு, நான் எழுதின கடிதத்தில் அவர் ரெக்குமன்டேஸன வாங்கியனுப் பட்டாம் எண்டு சொல்லி அனுப்பியிருந்தாங்க..... அந்த ‘அவரிடம்’ கடிதத்தக் காட்டி காலையும் காட்டி ‘ரெக்குமன்’ பண்ணித் தரச் சொல்லிக் கேட்டன்.

இப்படி எழுதினா என்னால ரெக்குமன் பண்ணேலா..... ஆயி அடிச்சி அதால காலை இழந்திட்டன் எண்டு எழுதிட்டு வந்தா ‘ரெக்குமன்’ பண்ணித் தாரன் எண்டு சொல்லி மறுத்துப் போட்டார். நான் அப்படி எழுத விரும்பல்ல..... அதால உதவியும் கிடைக்கல்ல.....”

சூசையின் அனுபவம் நிறைந்த வெப்புசார வார்த்தைகள் வேதனையையே உண்டு பண்ணியது.

“சரி சூசை அதையெல்லாம் விடு. ஒவ்வோரு ஸ்தாபனமும் சில சில ஒழுங்கு முறைகளுக்கு கீழ்தான் உதவி செய்ய அதிகாரமிருக்கு. எல்லா விஷயங்களுக்கும் உதவி செய்ய ஏலாதுதான். நானும் எனக்குத் தெரிந்த ஸ்தாபனம் ஒன்றின் மூலம் உதவி செய்ய முயற்சிக்கிறேன்”

இப்படிச் சொல்லிவிட்டு, மேசையில் பரப்பியிருந்த, சாமான்கள் சுற்றிக் கொடுக்க கிடந்த பழைய கொப்பி ஒன்றை எடுத்து, அதில் எழுதாமல் கிடந்த ஒற்றை ஒன்றை கிழித்து எடுத்தான்.

அவனுக்கு நல்ல பரீட்சயமுள்ள ஸ்தாபனம் ஒன்றில் வேலை செய்கிற நண்பன் ஒருவனுக்கு ‘விறுவிறு’ என்று விண்ணப்பம் ஒன்றை சூசையின் பேரில் தாயரித்து முடித்து. சூசையின் கையில் கொடுத்து விட்டு எழுந்தான்.

“நானைக்கு காலயி..... இல்லாட்டி மத்தியானம் ஒருவரை இங்கு அனுப்புறன், இப்ப நான் தந்த ‘அப்பிளிக்கேஸன்ஸ்’ உரை கையெழுத்தப் போட்டு அவரிற்ற குடுத்து விடு, சரியா..... நான் ரெண்டு நானைக்குப் பிறகு வந்து பார்க்கிறேன்”

கனத்த இதயத்தோடு கடையை விட்டு வெளியேறினான்.

(ஆவணி 1987)

எம். வை. ராஜ்கபூர்

தி/புனித பிராகின்லிஸ் சவேரியார் ம. வி.
ஆசிரியர்,

சங்கப்பலகை - தூரிகையாளன்.

எழுத்தாளன்.

சிறந்த விமர்சகன்.

ஒரு மனிதனின் மனடயறி

ஐஸை மாதம் இருபத்தொன்பதாம் திகதி புதன் கிழமை ராஜீவ் - ஜேயார் ஒப்பந்தம் கைச்சாத்திடப்பட்டதாக வானொலி அறிவிப்பு தன் ஒலி வளையங்களைப் பரப்புகின்றது.

வந்தாரை வாழவைத்து வாழ்விழந்து போன திருக்கோணமலை பிரஜைகளின் என் போன்ற பலருக்கும், அமைதியின் களைப்பு. ஆனாலும் தென்னிலங்கையின் கொந்தளிப்பின் நிழல் எம்மண்ணிலும் அவசரகாலச் சட்டம் என்ற இருளைப்படிய வைத்திருந்தது.

விரல் தொட்டு எண்ணி சில நாட்களில் வடகிழக்கில் பல்வகை மாற்றங்களின்ற பல வதந்திகள். - உண்மை இல்லாமலும் இல்லை. இந்தியத் தருப்புக்களின் வருகை. வரிசையாகத் திருகோணமலைத் துறைமுகத்திற்கு வந்திருந்த கப்பல் கூட்டத்தைப் பார்க்கத் திரண்ட மக்கள் கூட்டத்தில் கலந்து கலைந்தவர்களில் நானும் ஒருவன்.

அடுத்தடுத்துப் பல செய்திகள். ஈழத்தலைவர்களின் வருகை, “பூஸா இராணுவத் தடுப்பு முகாமிலிருந்து கப்பல் வந்து விட்டதாம்” என்ற செய்தி மீண்டும் மக்கள் கூட்டம். “சிறை சென்ற செம்மல்” களைக் காணவோ இல்லை, உறவு முறை பேசுவோ ஏங்கிய ஏக்கப் பெரு மூச்சுக்கள். துயரத்தின் தழும்பு படிந்த முகம். வேதனையினால் வெம்பிப்போன மனதுக்கு ஆறுதல். பூஸா கப்பலில்,

“தன் மகனில்லையே!, கணவனைக் காணவில்லையே!”

அண்ணா எங்கே? தம்பி எங்கே?” என்ற சோகமும் சலிப்பும் மிக்க சனங்கள். ஆயுதங்களைக் கையளித்த போராளிகளுடன்

கலந்து விட்ட இவர்கள். இந்தியத் துருப்புக்களுக்கு அணிவகுத்து நின்ற ‘மகாஜனங்கள்’ கையசைத்து களிப்பை வெளிப்படுத்தியதனால் இருபத்து நான்கு மணி நேரமும் மக்களுக்காகக் கையசைத்துச் சென்று கைகளுக்கு ஒத்தடம் கொடுத்துக் கொண்டிருந்த “இந்திய” இராணுவத்தினர்.

“மலசல” கூடத்திற்கும் அடையாள அட்டையுடனேயே சென்றவந்த நான், அன்று அதைத் தூக்கி மூலையை நோக்கி விட்டெறிந்தேன்.

ஓ..... இனிதான் ‘றவுன்ட் அப்’ இல்லை. ஆமிக்கும் பயமில்லை; பொலிசுக்கும் பயமில்லை! “தெமிளத! சிங்களத!” என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. இனி எனக்கும் பயமில்லை எனத் ‘திருக்கோணமலைக் கவிராயர்’ பாணியில் மனதுள் சொல்லிக் கொண்டேன்.

சந்தி சந்தியாக இளைஞர் கூட்டம்.

“ஈழம்” கிடைத்துவிட்டதா?

“மாகாண சபை எப்படிப்பட்டது?”

“வடக்கு கிழக்கு இணையுமா?”

கேள்விகள்! அங்கலாய்ப்புகள்! அதிருப்திகள்! மகிழ்ச்சிமிக்க ஆரவாரங்கள்! எல்லாமே நிறைந்திருக்க, திருக்கோணமலையில் “ஒரு பகுதி” மன இருளில் தத்தளித்துக் கொண்டிருந்தது.

கையசைத்த இந்தியத் துருப்புக்களுக்கு பதில் சொல்ல மனமின்றி மனத்தால் காறி உமிழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

இனவாதச் சாயலுடன் காணப்பட்ட இக் குரோதம் அன்னிய னுக்கெதிரான ஒருவகை வெறுப்பென என் மனதுக்குப்பட்டது.

அமைதியை அளிக்க வந்த அமைதிப்படை இன்னொரு காலத்தில் அச்சத்தை ஏற்படுத்துமோ? என்ற ஐயத்தை தந்தது. இதுவும் என் மனதிற்கு நியாயமாகப்பட்டது.

சைக்கிளை எடுத்தேன். அடையாள அட்டையின்றி திருக்கோணமலையின் மூலை முடுக்குகளை விட்டு பிரதான பாதையில் நெஞ்சை நிமிர்த்தி ஓடினேன்.

“அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே
உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்ற போதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே”

பாரதியின் பாட்டு என் நாவிற்குத் தேனாக இனிக்கது. ஓ.....
திசையை மறந்தே போனேன். ஓகஸ்ட் மாதம், ஏழாம் திகதி,
வெள்ளிக்கிழமை.

ஏழுமணி வரையும் வீதியால் ‘வலம்’ வந்து கொண்டிருந்தேன்.
‘பாரதி’ யின் பாடல் என் மனதை உறுதி செய்து கொண்டிருந்தது.
வீதிகள் எல்லாம் இளைஞர் படை. மகிழ்ச்சியால் முகிழ்ந்து நிறைந்த
முகங்கள். செந்நிற கொடிகள் தாங்கிய கைகள், “லைட்போஸ்தர்”
ஏறிக் கயிறு கட்டித் தொங்கவிட, குழுமியிருந்தோரின் “ஆகா ஓகா”
ஆரவாரம்.

“சுழத் தலைவர்கள்” மூச்சுவிட முன்னமே எம் ‘மகா சனங்கள்’
சுழம் கிடைத்து விட்டது! என்று களிப்படைந்து போன
பிரமை! .. ? அந்தோ பரிதாபம்... ?!!

ஒரு வெடிச் சத்தம்.

சிதறி ஓடியது கூட்டம்.

நிலை இழந்து வீழ்ந்த நால்வர்.

ஓ... நான் இப்போதுதான் யதார்த்த நிலைக்கு வந்தேன்.
இப்படியல் இன்னும் எம் மண்ணில் ஓயவில்லை

வீட்டிற்குச் சென்ற நான் சைக்கிளை சாத்தி விட்டு ஓடிச்
சென்று மூலையில் விட்டுவிட்டு அடையாள அட்டையைத் தேடி
எடுத்து பத்திரமாக என் பொக்கற்றுக்குள் வைத்துக் கொண்டு
நிம்மதிப் பெருமூச்சொன்று விட்டேன்.

“அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே
உச்சிமீது வானிடிந்து வீழுகின்றபோதிலும்
அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்பதில்லையே”

(புரட்டாதி 1987)

திருமதி. பா. நல்லரெட்ணசிங்கன்
தி/விக்கேஸ்வரா ம. வி. முன்னாள் உப -
அதிபர்.

இலங்கையின் பிரபல நாவலாசிரியர்.
சிறுகதை எழுத்தாளர், கட்டுரையாளர்.
வீரகேசரி, மித்திரன் பத்திரிகைகளில்
இவரது படைப்புக்கள் இடம்பெற்றுள்ளன.

சாந்தி கேட்ட ஆசிய ஜோதி

அன்று நடுநிசியிலேயே ஜெனி எழுந்து விட்டாள். வீட்டை
அதிரவைக்கும் சுண்ணிவெடியின் சத்தம் அவள் காதுகளையும்
அதிரவைக்கவே துடித்துப் பதைத்து எழுந்தவள் பக்கத்திற் படுத்தி
ருந்த தன் கணவர் ராஜனும் சற்றுத் தள்ளித் தொட்டிலிற் தூங்கிக்
கொண்டிருந்த தன் கடைசி மகன் ஜனகனும் அமைதியாகத்
தூங்கிக் கொண்டிருப்பதைப் பார்த்துத் தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்
கொண்டாள்

அவள் சிந்தனை பக்கத்து அறையில் படுத்திருந்த தன் மூத்த
இரு பிள்ளைகள் மீதும் திரும்பியது. சில நிமிடம் கூர்மையாகத்
தன் காதைக் கொடுத்துப் பார்த்தாள். அப்பக்கமிருந்து எதுவித
சத்தமும் வராது போகவே தன் கணவன் அடிக்கடி கூறுவது போல்
வெறும் மனப்பிராந்தியாக இருக்கலாம் என்ற எண்ணத்தில் தன்
னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு மறுபக்கம் திரும்பிப் படுத்தாள். அவள்
தலையணையிற் தலைவைத்து ஐந்து நிமிடம் கூட ஆகியிருக்க
முடியாது மீண்டும் ஒரு வெடிச்சத்தம்.

இம்முறை முதற் கேட்டதை விடச் சத்தம் சற்று பலமாகவே
யிருந்தது அதைத் தொடர்ந்து பல வெடிச்சத்தங்கள். அவளுக்கு
மேலெல்லாம் நடுங்கியது. திடீர் என அவள் கணவன் பதைபதைத்
துத் துடித்து எழுந்து அவள் தூங்குகிறாளாக்கும் என்ற எண்ணத்
தில் அவளைத் தட்டி ஜெனி என்று ஒருமுறை அழைப்பதற்கு
முன்பே அவளும் எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

*என்ன ஜெனி உனக்குச் சத்தமொன்றும் கேட்கவில்லையா ...
என்று அவன் ஆச்சரியத்தோடு கேட்டான். 'ஏன் கேட்காமல்.....

நிவேதனம்

இது இரண்டாவது சத்தம். கொஞ்சம் முன்பாக ஒரு பெரிய வெடிகேட்டது. நான் அதைக் கேட்டு எழுந்து கொஞ்ச நேரம் அமர்ந்திருந்தேன். ஆனால் நீங்களோ பிள்ளைகளோ விழிக்காதுபோகவே நீங்கள் அடிக்கடி சொல்வது போல் என் மனப்பிராந்தியாக இருக்கும் என்ற எண்ணத்தில் மீண்டும் சரிந்து விட்டேன். ஆனால் திரும்பவும் சத்தம் கேட்டுக் கொண்டேயிருந்தது என்றால் ஜெஸி.

இலங்கையின் கிழக்கு கரையோரப்பட்டணமாகிய திருக்கோணமலை அதன் இயற்கைத் துறைமுகத்துக்குப் பெயர்போனது. சரித்திரப் பிரசித்தி பெற்ற ஷேணேசர் ஆலயம், கன்னியா வெந்நீர்நீற்று, கடற்படைத்தளம் என்று இப்படிப் பல வகைகளிலும் பிரசித்தமான திருக்கோணமலைப் பட்டணத்தில் கடந்த சில ஆண்டுகளாக இப்படியான குண்டுச் சத்தங்களும் கேட்பது பழக்கப் பட்ட ஒன்றாகிவிட்டபோதும் கேட்டமாத் திரத்தில் ஒரு பீதியும் பயமும் மக்களுக்கு உண்டாகவே செய்கிறது.

சத்தம் எந்தப் பக்கம் கேட்டது ஜெஸி கிட்டயா தூரவா...?' என்று ராஜன் கேட்க, எதுவும் இப்ப கூறமுடியவில்லை. விடிஞ்சு பாப்பம் இப்ப பேசாமல் படுங்கோ பிறகு பிள்ளையன் கண் விழித்தால் பயப்படுங்கள்' என்று ஜெஸி கூற ராஜனும் பேசாமல் தலையணையிற் தலையை வைத்தானே தவிர அவனாற் தூங்க முடியவில்லை. அவன் மனதில் ஒரே கலக்கம்.

ஒவ்வொரு முறையும் இப்படியான வெடிச் சத்தங் கேட்டால் அடுத்தநாள் அதன் விளைவாக ஏற்படும் அனர்த்தங்களும் உயிர்க் கொலைகளும் மக்கள் படும் துயரங்களும் எழுத்தில் அடங்க முடியாதவை.

என்ன அனர்த்தம் எங்கு நடைபெற்றதோ எத்தனை பெறுமதியான உயிர்கள் இவற்றுக்குப் பலியானதோ என்று சிந்தித்தபடியே அவன் நிம்மதியின்றிப் படுக்கையில் உருங்கிறான். மீண்டும் அதே வெடிச்சத்தம். இப்போது பக்கத்திற் கேட்பது போலிருந்தது. எழுந்து வெளியே என்ன நடக்கிறது என்று, கதவு கூடத் திறந்து பார்க்க முடியாத நிலை. தப்பித் தவறி அவ்வேளை படையினர் வந்தால் அவன் தலையும் உருண்டு விடும்.

அவன் தன் தலைணையின் கீழ் வைத்திருந்த 'ஆசிய ஜோதி' என்னும் நூலைக் கையில் எடுத்துக் கண்ணில் ஒற்றிவிட்டு மீண்டும் அதனைத் தலைணையின் அடியில் வைத்துவிடுகிறான். ஆசிய

ஜோதியாக வந்து அஹிம்சை பரப்பிய ஒரு மகானின் மதத்தைப் பின்பற்றும் நாட்டிலா இந்தக் கோரக் கொலைகள்.

சாந்தி! அவள் அவனிடம் பத்தாம் வகுப்புப் படித்தமாணவி. சிலமாதங்களுக்கு முன் பத்தாம் வகுப்பு திறமையாகச் சித்தியெய்தி பதினோராம் வகுப்பில் அவள் சேர்ந்தவுடன் அவனிடம் அவள் வந்து கேட்ட புத்தகம் ஆசிய ஜோதி. அவளுக்கு அது பாடப் புத்தகமாக்கப்பட்டிருந்தது. அவளுக்காக அவன் அந்தப் புத்தகத்தைத் தேடித்திரிந்த போது தற்செயலாக அவனுடைய நண்பன் வீட்டில் அப்புத்தகத்தைக் கண்டு அதைக் கடனாகப் பெற்று வந்திருந்தான், அவளுக்குக் கொடுக்க. அதற்கிடையில் அவன் தானும் அதை ஒருமுறை நுனிப்புல் மேய்ந்தான்.

ஆசிய ஜோதி என அழகாக வர்ணிக்கப்பட்டிருந்த கருணையுள்ளங் கொண்ட மகான் புத்தரின் சரித்திரம் அதிற் கூறப்பட்டிருந்தது. அந்த நூலைப் பலமுறை திரும்பிப் படிக்க வேண்டும் என்று நினைத்தான் அந்த வெடிச்சத்தம் கேட்டபோது.

சரி! நாளைக்கு சாந்தியிடம் இதைக் கொடுக்கும்போது 'நீ பட்டதாரியானதும் இதை உன் செலவில் சுருக்கப் பதிப்பாக மொழி பெயர்த்து சகல இன மக்களும் படிக்கும் படி செய் சாந்தி' என்று கூற வேண்டுமென்று எண்ணிக் கொண்டு படுத்தவன் அப்படியே கண்ணயர்ந்துவிட்டான்.

விடிந்த பின் ஜெஸி வந்து அவனைத் தட்டி எழுப்பும்வரை அவன் இந்த உலகை உறந்தே தூங்கி விட்டான்.

'இஞ்ச கேட்டிங்களே சின்னக்கடைப்பக்கம் கனபேரைச் சுட்டுக் கொன்று போட்டாங்களாம். டைகன், வீடுகள் எல்லாம் எரியுதாம்.. இரவு கேட்ட சத்தம் அப்ப அதாகத்தான் இருக்க வேண்டும்'

'என்ன சின்னக் சடைபக்கமோ கடவுளே நீ தான் என்ற பிள்ளையனைக் காப்பாற்ற வேண்டும்! அவன் வாய்விட்டே அழுதான். அவன் கற்பிக்கும் பாடசாலை சின்னக்கடைப்பக்கமே அமைந்திருந்தது. அத்துடன் அங்கு படிக்கும் மாணவர்களில் அநேகமானோர் அப்பகுதியிலேயே குடியிருப்பவர்கள். பாடசாலைக்குச் செல்லும் வழியில் என்னென்ன அவலச் செய்திகளைக் கேட்கப் போகிறானோ

'கடவுளே! நீ தான் எங்களைக் காப்பாற்று ..' என்றபடி அவன் படுக்கையை விட்டு இறங்கி விரைவாக உடுத்துக் கொண்டு பாடசாலைப் பக்கம் போவதற்காகத் துவிச்சக்கரவண்டியை எடுத்த

நிவேதனம்

தான். ஜெனி அவனைப் போக வேண்டாம் என்று எவ்வளவோ தடுத்தும் அவன் அவளுக்குச் சாக்குப் போக்குச் சொல்லிவிட்டுத் தன் தலையணையின் அடியில் வைத்திருந்த ஆசியஜோதியையும் எடுத்துக் கொண்டு புறப்பட்டான். அதை அன்று எப்படியும் சாந்தியிடம் கொடுத்துவிட வேண்டும் என்றொரு ஆசை அவனுக்கு.

அவன் அரைவாசித்தாரம் போகவில்லை. அவனுடன் கற்பிக்கும் சக ஆசிரியர் மூர்த்தி பாடசாலைப் பக்கம் இருந்து வந்து கொண்டிருந்தார்.

ராஜனைக் சண்ட அவர் 'மாஸ்டருக்கு இன்னும் செய்தி தெரியாது போல இருக்கு' என்று ஒரு மாதிரியாகக் கேட்க ஏதோ விபரீதம் நடந்து விட்டதாக்கும் பாடசாலை தரைமட்டமோ என்ற சந்தேகத்தில் 'இப்பதான் வீட்டில் இருந்து வாறன். ஏன் ஏதும் பாரதூரமான செய்தியோ' என்று ராஜன் கேட்டான்.

'ஓம் மாஸ்டர்! சாந்தி உங்கட அபிமான மாணவி. அவளும் அவள் குடும்பத்தினரில் ஐவரும் கோரமான முறையில் கொலை செய்யப்பட்டு எரியூட்டப்பட்டுள்ளனர்.

மூர்த்தி கூறி முடிக்கவில்லை என்ன .. என்னது சாந்தி... சாந்தி..... அவள் இறந்து விட்டாளா . நீங்கள் உண்மையாகச் சொல்கிறீர்களா மாஸ்டர்...'

"நான் என்ற கண்ணால் பார்த்திட்டு வாரன் ராஜன்' என்று மூர்த்தி கூறியதும் ராஜனால் தன் காதுகளை நம்பவே முடியவில்லை.

"ஐயோ .. சாந்தி நீ போய் விட்டாயா மகளே!" என்று தெரு என்பதையும் மறந்து கதறுகிறான். அவன் கையில் பத்திரமாகப் பிடித்திருந்த 'ஆசிய ஜோதி' தரையில் விழுந்து புழுதியோடு புழுதியாகிறது.

(1987 ஐப் - கார்த்திகை)

நீங்க மட்டும்....?

“அம்மா... அம்மா..... அண்ணா எனக்கு.....” தொடர்ந்து மகள் கத்திய சத்தம் கேட்டு ஓடி வந்தாள் அவள். அவளது உடம்பு ஆத்திரத்தால் துடித்தது. மெல்ல அருகே சென்றாள். பையனது முகத்தில் வித்தியாசமாக எதுவும் தெரியவில்லை. நிமிர்ந்து தாயைப் பார்த்தான். ‘பளார்’ என்று விழுந்த அறை அவனை திடுக்கிட வைத்தது. கன்னத்தில் விழுந்ததை ஏற்றுக் கொள்ள நினைக்கு முன்பே திரும்பத் திரும்ப விழுந்த அடிகள் அவனை நிலை குலையச் செய்தன. வேதனையில் கதறிய போது அவன் எழுப்பிய சத்தம் அவளுக்கு இன்னும் ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது.

“முளைச்ச மூணு இல விட இல்ல, அதுக்குள்ள நாய்க்கு நாய்ப்பழக்கம்... எங்கடா இது பழகினீ.....” இன்னும் ஏதோ வெல்லாம் பேசினாள் அவள். அப்படியிருந்தும் அவளுக்கு ஆத்திரம் அடங்கவில்லை. பையனை இழுத்துச் சென்று மேசைக் காலுடன் கட்டினாள். “அப்பா வருந்தனைக்கும் இப்படியே கிட”

கட்டப்பட்டிருந்த கைகள் திருப்ப முடியாதபடி இறுக்கியிருந்தன. கையை மேலும் கீழுமாக இழுத்தான். கோடு போல சிவந்து இருந்தது. சற்றும் அசைக்க முடியவில்லை. கால்களை நீட்டிக் கொண்டான். அவனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

“ஏன் அம்மா அடிச்சவ...?” அவன் தனக்குள்ளேயே கேட்டுக் கொண்டான். ‘எல்லாம் தங்கச்சியாலதான் வந்தது. அந்தக் சனியன் கத்தினபடியால தானே அம்மா அடிச்சவ...’ தங்கச்சியை நினைத்தபோது தங்கச்சியுடன் தான் விளையாடின விளையாட்டு ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

‘இதுக்கு ஏன் அடிக்கோணும்? அம்மா இப்படி அடிச்சதில் லையே’ அவனுள் அது கேள்வியாகவே அமிழ்ந்தது. எல்லா

விளையாட்டிலும் பார்க்க இப்ப விளையாடின விளையாட்டில் அவனுக்கு ஒரு சந்தோஷம் இருந்தது. “ஓடிப்பிடிச்ச விளையாடினா களைக்கும், வேர்க்கும், இது களைக்க இல்ல. ‘தாம்’ விளையாடினா களைக்காது, ஆனா நான் தோத்திடுவேனே! சில்லுக் கோடெண்டா நல்லந்தான், முத்தமெல்லாம் கிளறுகிற தெண்டு அம்மா பேசுவா. ‘கிறிக்கட்’ விளையாட அந்த அண்ணாச் சனியன்கள் சேர்க்க மாட்டான்கள். இந்த விளையாட்டு ஒருவரும் விளையாடினத நான் காண இல்லையே! ஏன்? தெரியாது போல. அப்ப, அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் எப்படித் தெரிஞ்சது? இதெண்டா அப்பாவுக்கு விருப்பம் போல. அதுதான் நல்லாச் சிரிப்பார். அம்மாவும் சிரிப்பா. வீட்டில் சண்டை பிடிச்சாலும் பிறகு சமாதானம் ஆயிடுவினம். அப்பெல்லாம் எவ்வளவு சந்தோஷம்! சண்டையெண்டாப் பயம், ஒரே சத்தமும் கரைச்சலும். தங்கச்சி அம்மாட காலப் போய்ப் பிடிச்சுக் கொள்ளுவாள். சில வேளை அப்பா அடிப்பார். குடிக்கிறதெண்டு அம்மா அப்பாவைப் பேசுவா. போடா என்டெல்லாம் பேசுவா. நீ என்டெல்லாம் கதைப்பா, நாங்க நீ எண்டு கதைச்சா எங்களைப் பேசுவினம், சண்டை பிடிக்கேக்க தாங்க மட்டும் கதைப்பினம். சண்டை பிடிச்சா அண்டு முழுக்கக் கதைக்காயினம். அம்மா எதுக்கெடுத்தாலும் திட்டுவா. விடியப் பார்த்தா சந்தோஷமாயிடுவினம். ஆனா அந்தக் கோபுவும் நானும் சண்டை பிடிச்சபோது மட்டும் ‘அவனோட கதைக்க வேணாம்’ எண்டு அம்மா சொன்னா. ஒரு நாள் நான் அவனோட சேர்ந்து விளையாடினதுக்காக எனக்கு அடிச்சவ. நாளைக்கு நான் அவனோட கதைப்பன். அவமட்டும் அப்பாவ ‘போடா’ என்டெல்லாம் பேசிப்போட்டு கதைக்கிறா. அப்பாவும் அம்மாவ என்னவோவெண்டு... சீ..... ஞாபகத்திலயும் வருகுதில்லை..... ஏதோ ஒரு தேவடியாளெண்டு பேசினவர், பிறகு ரெண்டு பேரும் கதைக்கிறாங்கதானே?”

“அன்ரி துஷி நிற்கிறானா?” பக்கத்து வீட்டு சுரேஷின் குரல் பையனின் சிந்தனையைக் கலைத்தது. “அவனில்லை” தாய் சொன்னபோது பையனுக்கு ஆத்திரம் பொத்தக் கொண்டு வந்தது. அவன் இப்ப போய் ஓடிப் பிடிச்ச விளையாடுவான் அவனிட்ட இந்த விளையாட்டுத் தெரியுமா? எண்டு கேட்கோணும். தெரிஞ்சாச் சொல்லியிருப்பானே! அவனுக்குத் தெரியாது, நான் சொல்ல வேணும்.

பசித்தது. ஏதோ பொரித்த மணம் வந்து மூக்கைத் துளைத்தது. தங்கச்சி அங்கே வந்தாள். ‘இங்க வா’ வந்தாள். ‘கட்ட

அவுட்டு விடுறியா?’ அவளுக்குச் சரியாக அவிழ்க்கத் தெரிய வில்லை. ‘சக்தி எடுத்து வந்து அறு’

சொன்னபடியே செய்தது அந்தத் தங்கை. அவசரமாகக் கயிற்றை இழுத்துக் கொண்டு வெளியே ஓடினான். அப்பா வரு வருவதற்கு முன் ஓடிட வேண்டும் என்ற அவசரம் அவனுள் தெரிந்தது.

‘அப்பா வந்தா அடிப்பாரே அம்மம்மாட்ட ஓடுவம்’. மூன்று வீடுகள் தள்ளியிருந்த அம்மம்மா வீட்டுக்கு ஓடிய சிறுவன் சற்று நேரத்திற்கெல்லாம் நடந்த நிகழ்ச்சியை மறந்து விட்டான். மரத்தில் கிடந்த மாங்காய் அவன் கைக்கு வந்தது. அம்மம்மாவின் மடியில் தொங்கிய போது ஒரு சுகம் பிறந்தது. வீதியில் பஸ்ஸுக்குக் கை காட்டினான். அந்த பஸ் இரைச்சல் அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது.

‘வீதிக்குப் போகாதே’. பேத்தியின் எச்சரிக்கை அவனுக்கு எரிச்சலைத் தந்தாலும் அவர் அடிக்கமாட்டாரென்ற துணிவில் அந்த எரிச்சல் மறைந்தது. தூரத்தே மேளச் சத்தம் கேட்டது. கூடவே நாதஸ்வரச் சத்தமும் மிக இனிமையாகக் கலந்து வந்தது.

“அம்மம்மா கோயிலில் என்ன?”

“இண்டைக்கு அங்க ஒரு கல்யாணம் நடக்குது”

“ஓ!” பையன் மீண்டும் மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அணில் கோதிச் சிவந்து தெரிந்த கொய்யாப்பழமொன்று அவன் கைக்கு மாறியது.

“அம்மம்மா, பென்சிலுக்குப் பின்னால் இருக்கிற நேசர் தேய்ஞ்சு போய்ச்சி, புதுப் பென்சில் ஒன்று வாங்கித் தாறீங்களா?”

“ஓம் நீ மரத்தால இறங்கு”. “எப்ப வாங்கித் தருவீங்க?” “நீ இறங்கின பிறகு”. இறங்கினான். வாசல் கதவு திறக்கும் சத்தம் கேட்டது. மெல்ல அம்மம்மாவின் சேலையைப் பிடித்த படி எட்டிப் பார்த்தான். பேத்தியின் சேலையைச் இறுகப் பற்றி யிருந்த பையனின் கரங்கள் இன்னும் நடுங்கின. தகப்பன் அருகில் வர ‘ஓ’ வென்று அழுதான்.

‘வா இங்க!’

‘.....’

பையன் எதுவும் பேசாமல் அழுதான்.

‘என்ன நடந்தது?’ பேத்தி கேட்டதற்கு அவர் எதுவும் சொல்லவில்லை.

“வாடா இங்க” கன்றிப் போயிருந்த கையினைப் பற்றி இழுத்துக் கொண்டே சென்றார்.

“அடிக்காதேங்க அப்பா”. அடிக்காமலேயே பையன் அழுதது அவருக்கு மேலும் ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. “இந்த இட மெல்லாம் திரியிறது, அங்க இங்க கிடக்கிற கண்ட கண்ட நாய்களோட சேர்ந்து திரிகிறது. ஏண்டா? இந்த வயசில உனக்கு ககம் கேட்குதோ?”. வீட்டிற்குள் இழுத்து வந்து கதவைப் பூட்டினார்.

“இனி அவனுக்கு அடிக்காதேங்க, நான் அடிச்சிற்றன்”

“அடியேய் இந்த வயசில இப்படியொரு பழக்கமா?” “கேட்கவே கூசுது”

பையன் எதுவும் புரியாமல் விழித்தான். அப்பா என்ன சொல்லுகிறார்?” அவனுக்கு எதுவும் தெரியவில்லை. ‘எல்லாரும் விளையாடுறாங்க, நானும் விளையாடினா என்ன? இதுக்கு ஏன் அடிக்கிறாங்க?.....’

தாய் தகப்பனிடம் ஏதோ கிசு கிசுத்துக் கொண்டிருந்தான்.

‘நானைக்குப் போய் பிரின்னிப்பலோட கதைச்சு பள்ளிக் கூடத்தை மாத்துங்க அங்க விட்டா இன்னும் கெட்டுப் போவான்’

தாயின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட பையனுக்கு என்னவோர் போலிருந்தது. “வேற பள்ளிக்கென்டா சுரேஷ் வரமார்ட்டானே?” நினைத்தவன்,

“சுரேஷும் அங்கு வருவானா அம்மா?” ‘தடார்’ தாய் வந்து

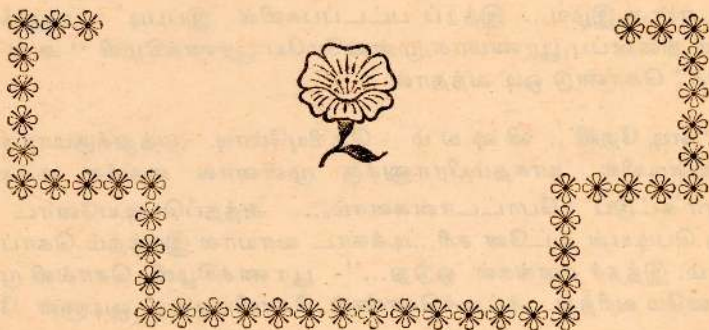
அவரைப் பிடித்துக் கொண்டாள்.

“அவனை அடிக்காதேங்க”

“ஏன்டர் உனக்கு சுரேஷ் வேணுமர்? நீ இனி அவனோட சேர்ந்து விளையாடக் கூடாது”

பையன் சற்று விலகிக் கொண்டு பார்த்தான். அவனுடைய கண்கள் அகன்றன. “நீங்களும் அம்மர்வும் தான் சண்டை பிடிக்கிறீங்க. பிறகு விளையாடுறீங்கதானே நீங்க மட்டும் விளையாடலாமா?”! இருவருக்கும் இருவரும் நிர்வாணமாகத் தெரிந்தனர். சற்றுத் தள்ளிச் சிறுமி உறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். கன்னத்தில் வழிந்த நீரை கண்களால் பார்க்க முயலும் முயற்சியில் முயன்று கொண்டிருந்தான் விளையாட மட்டுமே தெரிந்த அந்தப் பிஞ்சு வயதுப் பையன்.

(1987 மார்ச்சு)

க. கோணைஸ்வரன்

தபாலதிபர்.

‘வசந்தம்’ ஆசிரியர்,

கவிஞர்,

கலை, இலக்கிய விமர்சகர்.

போராட்டம்

“முத்துக்குமாரசுவாமி கோவிலடியில ஆரோ இரண்டு பெடியனைச் சுட்டுப் போட்டிருக்கு.....” குமார் கத்திக்கெரண்டே ஓடி வந்தான். தேவியின் வயிற்றுக்குள் என்னவோ புரள்வது பேர்லிருந்தது.

“டேய் குமார் இங்கவர்டர்..... உனக்கு ஆர் செர்ன்னது...? நீ என்ன சுண்டனியோ...” அவளின் கேள்வியில் இந்தச் சம்பவம் நடக்காமல் இருந்தால் நல்லது என்ற தொனிப்பொருள் தெரிந்தது. “நான் காணல்ல பெரியம்மா- ஆக்கள் கதைச்சுக் கொண்டு போறாங்கள்...” குமார் தன் பர்ட்டில் விளையாடப் போய்விட்டான்.

இது என்ன இழவு... இந்தப் பட்டப்பகலில் இப்படி டவுனுக்க...” அவள் நினைப்பு பூரணமாக முன்னமேயே பூரணக்கிழவி “அலப்பா ரிச்சிக்” கொண்டு ஓடி வந்தாள்.

“எடி தேவி... விஷயம் தெரியுமோடி முத்துக்குமாரசுவாமி கோவிலடியில நாகதம்பிரானுக்கு முன்னால வைச்ச டிக்காவை ஆரோ சுட்டுப் போட்டார்களாம்... அந்தப்பெடியனோட கூட வந்த பெடியன் உடனே சரி...டிக்காட வாயால இரத்தம் கொப்பளிக் குதாம். இந்தச் சனங்கள் ஓடுது...”- பூரணக்கிழவி சொல்லி முடிக்க முன்னமே வரிந்து கட்டிக்கொண்டு கோவிலடிக்கு ஓடினால் தேவி.

“ஒரு ஜீப்பில் தூக்கிப்போட்டுக் கொண்டு போறாங்கள். கமல் என்ற ஒரு பெடியன் உடனே சரி- டிக்காவுக்கு கஸ்டம் போல கிடக்கு...”-யாரோ ஒருவர் விபரித்துக் கொண்டிருக்க வந்த சனங்கள் அக்கறையோடு கிரகித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

“நாகதம்பிரானே உனக்கு முன்னால இப்படி ஒரு அட் ழீழி யம் நடக்கப் பாத்துக் கொண்டிருந்தனியா.....ஏனப்பா..... நல்ல பிள்ளையள் எங்களுக்கு உதவியாக இருக்கிறது உனக்கு பொறுக்க ஏலாமல் போச்சுதா...”மனதில் திட்டிக் கொண்டே அந்த இடத்தைப் பார்வையிட்டாள் தேவி

நாகதம்பிரானுக்கு சரி நேரே வானியில் அள்ளி வந்து ஊற்றிய மாதிரி இரத்தம் படர்ந்து கிடந்தது. சிதறிக்கிடந்த சோற்றுப் பொட்டலங்கள் இரண்டை தெரு நாய் ருசி பார்த்துக் கொண்டிருந்தது. தேவியால் இந்தக் காட்சியை ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

“டிக்கா...”-கொஞ்ச நாட்களாக சமாதான ஒப்பந்தத்துக்குப் பிறகு- திருக்கோணமலையில் பிரபலமாக அடிபட்ட பெயர். எங்கே பிரச்சனை நடந்தாலும் தானாகவே வந்து தலையை போட்டுக் கொண்டு தன்னாலான நியாயத்தைச் செய்யத் தயங்காதவன். அவனிடம் காணப்பட்ட ஒரு விதமான சர்வாதிகாரத் தன்மை தேவிக்கு மிகவும் பிடித்தமாக இருந்தது. சில நேரங்களில் சில நியாயங்களை நிலை நிறுத்த அவன் தனது சர்வாதிகாரத் தன்மையைப் பயன்படுத்தும் முறை கண்டு இனம் தெரியாத புளகாங்கிதம் ஏற்படும். இந்தப் பெடியன் செய்த சேவைகளுக்கு படித்த ‘சமூக அந்தஸ்து’ என்ற மாயப்போர்வைக்குள் இருப்பவனாக இருந்தால் பெரியதொரு மகானுபாவத் தலைவனாக இந்தச் சமூகம் கொண்டாடும் என்பது அவள் எண்ணம்.

தேவியின் கண்களில் நீர் தளும்பியது. தேவியின் வீட்டுக்கு அடிக் கடி அவன் வந்து போவான். அவன் படலையை திறக்கும் போது குரல் கேட்கும். மெதுவாக அவன் கதைப்பது கிடையாது. வரும் போதே ‘அக்கா’ என்று கொண்டே வருவான், சாப்பாடு ஏதாவது கொடுக்கவிரும்பினால் அது ஒரு பகிரதப் பிரயத்தனம். லேசில் வாங்கி சாப்பிட மாட்டான். ஏதாவது ‘அலம்பிக் கொண்டே’ இரண்டொரு நிமிடத்தில் புறப்பட ஆயத்தமாகி விடுவான்.

ஏன் வந்தான்... என்ன கதைத்தான்..... இவற்றைப்பற்றி யெல்லாம் அவள் கவலைப்படுவது கிடையாது. அவன் வந்து போவதில் ஒரு திருப்தி அவளுக்கு. அது போதும் தானே!

அன்றும் அப்படித்தான் வந்தான். புறப்பட ஆயத்தமானான்.

“தம்பி கொஞ்சம் சோறு சாப்பிட்டுப் போவன்...” தேவி உரிமையோடு கேட்டாள்.

“இல்லையக்கா வீட்டில அவள் காத்துக் கொண்டிருப்பாள்... பாவம்.....” அவன் வார்த்தைகள் அவளுக்கு நியாயமாகப்பட்டது. இருந்தாலும் சொன்னாள்.

“தம்பி நீயெண்டு நான் சொல்லயில்லை... நான் இந்தக் காலத்துப் பெட்டையளில் ஒருத்தியாக இருந்தா எந்த இயக்கத் தைச் சேர்ந்தவனென்டாலும் ஒரு போராளிக்குத்தான் வாழ்க்கைப் பட்டிருப்பன்...” சிரித்துக் கொண்டான்.

“தேவியக்கா...! என்னைப் போல ஒருத்தனைக் கட்டினால் படுக்கப்பாயும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டிவரும். எனக்கெண்டு வீடு இல்லை. அரசாங்க வீட்டிலதான் பலவந்தமாக இருக்கிறன். மத்தியானச் சாப்பாடு இருக்கு... இரவுக்கு என்ன என்று தெரியாது. இதுதான் அக்கா போராளியின் வாழ்க்கை.....” கூறிக் கொண்டே பேச்சை மாற்றினான்.

“மூதூரில் சரியான பிரச்சனையாம். தேவையில்லாமல் முஸ்லிம் தமிழ் கலவரம் நடந்திருக்கு இதைச் சாட்டாக வைச்ச ஆரோ தமிழருடைய வீடுகளைக் கொளுத்திப் போட்டாங்களாம் இதுக்கு உடனே நடவடிக்கை எடுக்க வேணும். இல்லாட்டி மூதூரே சுடுகாடாய்ப் போயிடும்...”

என்னென்னவோ கதைத்தான். பச்சை தண்ணீர் ஒரு கிளர்ஸ் வாங்கிக் குடித்து விட்டுப் போய்விட்டான்.

ஒரே மணித்தியாலங்களின் பின் டிக்காவின் தலைமையில் ஒரு பஸ், ஒரு வேன் என்று சனங்களை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தது.

“எல்லோருக்கும் இந்தியன் ஆமி ரேஷன் கொடுக்கப் போறாள் கள்... வந்து பதியுங்கோ...” அவன் சிரித்துச் சிரித்துக் கத்திய விதமும் பெரிய படித்த அறிஞர்கள் நாட் கணக்கில் ஆராய்ந்து சேர்க்க வேண்டிய மக்கள் கூட்டத்தை நிமிடக் கணக்கில் சேர்த்து உடனேயே இந்திய இராணுவத்துடன் மக்கள் அமைப்புப் பிரதி நிதிகளையும் மூதூருக்கு அனுப்பி வைத்ததையும் நினைக்கும் போது...

“அருமந்த பெடியனை அநியாயமாகச் சுட்டுப் போட்டான் சன், சேர சோழ பாண்டிய காலந் தொட்டுச் சம்பந்தன், அமிர்த லிங்கம் காலம் வரை எங்களில இல்லாதது ஒற்றுமைதான். அது எப்ப வருகுதோ அப்ப தான் விடிவு வரும்.....” யாரோ ஒருவர் தனது நண்பருக்குக் கூறிக்கொண்டது தேவியின் நினைவைத் திருப்பியது.

“தேவியக்கா பாத்தியா உங்கட ஆக்களின்ற வேலைய. நன்றி கெட்ட தமிழன் என்று சிங்களவன் சொல்றதும் சரிதான்.....”

சோனக வாடிப்பக்கமிருந்து வந்த கதீஜா மனம் நொந்து கூறினாள்.

‘ஓமடி தங்கச்சி... நாங்கள் என்றைக்குத்தான் திருந்துவமோ எனக்கென்னமோ இந்த பெடியனச் சுட்டது அநியாயமாத் தான் படுகுது’ தேவி கண்ணீரைத் துடைத்துக் கொண்டே கூறினாள்.

“அல்லாஹ் கூப்பிட்டால் ஆரென்டர்லும் பேர்க வேண்டிய வர்தானே. இந்த இரண்டு பேரும் இப்பத்தான் எங்கட பள்ளிக்கு வந்து கந்தளாய் அகதிகள் வந்திருக்கு சோற்றுப் பார்சல்கள் கொஞ்சம் தாருங்கோ என்று கேட்டவையளாம். கத்திரிச்சோறு அகதிகள் சாப்பிட்டால் அதுதான் பெரிய புண்ணியம், என்று கூடச் சொன்னாங்களாம். மௌலவிக்கு மிச்சம் சந்தோசம். ‘பார்சல் கட்டி வைக்கிறம். வந்து எடுங்கோ’ என்று சொன்னார். பள்ளிச்சோறுதான் இந்த இரண்டு பார்சலும்... நர்ய் தின்னுது.....?” கதீஜா சொல்லிக் கொண்டே போனாள். தேவிக்கு ‘ஓ’ வென்று அழவேண்டும் போலிருந்தது.

திடீரென வெடிச்சத்தம் கேட்கத் தொடங்கியது. ‘இந்தியன் ஆமியோ...’ என்றபடி சனங்கள் கலையத் தொடங்கினர். கதீஜர் விடம் சொல்லிக் கொண்டு தேவி வீட்டை நோக்கி நடந்தாள்.

‘தேவியக்கா... நீ என்ன ஆம்பிள மாதிரி..... கெதியா வீட்டுக்குப் போ..... பெடியன் வானில சுட்டுக் கொண்டு வாறாங்கள், கணேசன் சந்தியில அல்லிராசாவைச் சுட்டு போட்டாங்களாம், என்ன நடந்தது என்று தெரியாது...’ முருகேசன் பதறிக் கொண்டே ஓடினான்.

‘ஆரடா தம்பி அல்லிராசர்... அந்த றெயில்வேயில வேலை செய்யிறவரே.....’ தேவி சத்தமாகக் கேட்டாள். ‘ஓமணை கெதியாப்போ. அது ஏதோ தவறிப்பட்டிட்டாம்...’ ஓடிவந்த இன்னொரு பையன் பதில் சொல்லிக் கொண்டேபோனான்.

சக போராளிகள் கொல்லப்பட்ட நிகழ்ச்சியால் பர்திக்கப்பட்ட இளைஞர்கள் மேட்டார் சைக்கிளிலும் வேனிலுமாக அங்குமிங்கும் ஓடித்திரிந்து கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் முகத்திற் காணப்பட்ட கடுகடுப்பும், பார்வையும், மக்கள் அவர்களைக் கண்டு ஒதுங்கிய முறையும் இதற்கு முன்னைய இராணுவத்தின் தர்பாரை தேவிக்கு ஞாபகப் படுத்துவது போலிருந்தது.

‘டிக்காவும் மோசம் போயிட்டானாம். எல்லா இடமும் கறுப்புக்கொடி சுட்டுறாங்கள்’ பூரணக்கிழவி சொல்லுவது தேவிக்கு தெளிவாகக் கேட்டது.

‘அல்லிராசாவுக்கு எப்படியாம்?’ தேவி ஆதங்கத்துடன் கேட்டாள்.

‘அவனும் பாவம். அப்பாவித்தனமாக அகப்பட்டவன்; செத்திட்டானாம் பிள்ளை.....’ பூரணக் கிழவி சொன்னாள். தேவிக்கு தலையெல்லாம் சுற்றுவது போலிருந்தது.

டிக்கா, சுமல் கொல்லப்பட்டதை எப்படி ஜீரணிக்க முடிய வில்லையோ அதை விட, அப்பாவியான அல்லிராசாவை அநியாயமாகக் கொன்றதை அவளால் ஜீரணிக்க முடியவில்லை.

‘போராளிகள் மக்களோட இரண்டறக் கலக்க வேண்டும்... மக்களோடு மக்களாக இருக்க வேண்டும் என்று இந்தப் பெடியள்தான் சொன்னாங்கள். ஆனால்.....’

பொல பொலவென்று கண்ணீர் வழிந்தோட திண்ணையில் சிலையாக அமர்ந்திருந்தாள் தேவி.

(1968 தை சிறப்பிதழ்)

A. J. புஸ்பராஜா

தி/புனித பிரான்ஸிஸ் சவேரியார்
ம. வி. ஆசிரியர்.

கவிஞர், எழுத்தாளர்,
காத்திரமான விமர்சகர்,
சிறந்த மொழிபெயர்ப்பாளர்.

தீர்வு

துப்பாக்கி வெடி கேட்டது - மிகவும் பழக்கமான சத்தம் - எனது துப்பாக்கியும் குண்டுகளைக் கக்கியிருக்கிறது. உயிர்களைப் பறித்திருக்கிறதா என்று எனக்குத் தெரியாது. உண்மையில் நான் கொல்வதற்கென்று சுடுவதில்லை.

இரண்டு பிணங்களை மூடிக்கொண்டு கொணர்ந்தார்கள். நான் மூன்றாவது பிணமாக நின்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

ஆளும் இனத்தின் ஒரு ஆயுதம் நான். ஆயுதப்படையின் ஒரு அங்கம் - செய்திகளில் - அரசாங்கச் சார்புச் செய்திகளின்படி நான் வீரன், தியாகி, எதிரிகளைப் பொறுத்தவரை ஒரு கூலிப்படை வீரன்.

தாயின் சிறகுக்கிடையில் குஞ்சாக இருந்தபோது இந்தக் சொலை வெறிச் செய்திகள் தாம். தாய் என்னை மிகவும் பத்திரமாகவே வளர்த்தாள். தந்தையை இழந்த எனக்கும் என் சகோதரிகளுக்கும் அவள்தான் எல்லாம். ஒரு புத்தமதப் பெண்ணாக இருந்தபடியால் அவள் எனக்கு அந்த மதத்தின் நல்ல இயல்புகளை ஊட்டியே வளர்த்திருந்தாள். ஆனால் அதற்கு எதிராக நான் செயற்பட வேண்டுமென்பதை அவளோ நானோ உணர்ந்திருக்கவில்லை.

பொருளாதார நெருக்கடி மிகுந்த எனக்கு பொலிஸ் படையில். சேரவாய்ப்புக் கிடைத்தது ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதந்தான் பள்ளிக்கூடத்தில் வாங்கிய விளையாட்டுச் சான்றிதழ்கள், ஒழுக்கம் பற்றிய மதிப்பீடுகள் - எனது வேலையை உறுதிப்படுத்தின. பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு திருகோணமலைக்கு வந்து கடமையை

நிவேதனம்

ஏற்றுக்கொண்டேன். சாதாரண நிலைமையில் இந்த உத்தியோகம் ஒரு சந்தோஷமானதாக இருந்திருக்கும். ஆனால் எனது பகுதியிலிருந்து முற்றிலும் வெறுபட்ட ஒரு சுவாத்தியமும் பாஷையும் கொண்ட ஒரு நகரத்தில் கடமையாற்றுவது ஒரு சிக்கலான விஷயம் பெரும்பான்மையினம் தனது பாதுகாப்புக்கு எங்களைக் கேடயமாகக் கொண்டது. நியாய அநியாயங்கள் எடுபடவில்லை - இன முத்திரையின் முன்னால் மனித நியாயங்கள் அடிபட்டுப் போயின. தேடுதல் வேட்டைகள் நடைபெற்றன. மனிதர்களைக் கேவலமாக - நாயிலும் கேவலமாக நடத்தவேண்டி நேரிட்டது. போட்டிருந்த ஆடைக்காக, வீட்டின் சூழ்நிலைக்காக வேறு மாற்றமருந்து கிடைக்காத காரணத்திற்காகப் படையின் அங்கமாகச் செயற்பட நேர்ந்தது - வெட்கப்படுவதற்கு ஒன்றுமில்லை

அப்பாவிகள் தண்டிக்கப்பட்டதை பொறுத்துக் கொள்ளலாம் - அரசியல்வாதிகள் என்ற போர்வையில் ஒரு இனத்தையே அழிவுக்குத் தூண்டிவிட்டவர்களுக்கு ஆயுதப்பாதுகாப்பளிக்கும் கடமையை ஏற்றபோது - துக்கம் தவிர்க்க முடியாததாய்ற்று. நாம் யாருக்காகக் கடமையாற்றுகிறோம்? அரசியல் சதுரங்கத்தில் நகர்த்தப்படும் காய்கள் நாம்தான். தனிமனித உணர்வுகள் ஒதுக்கப்பட வேண்டியதாயிற்று எல்லாம் தன் பாட்டிற்கு நடந்தது.

அந்த ஒப்பந்தம் கையெழுத்தான போது இந்தியப் பிரதமருக்கு அடித்த அந்த சிப்பாய்க்கு ஆறு வருடக் கடுழியச் சிறைத் தண்டனை வழங்கியாயிற்று - இன்று நானோ நடைப்பிணம். கையில் துப்பாக்கி பாதுகாப்பளிக்கப்பட வேண்டிய மக்கள் சுடப்படுகின்றார்கள் - நான் துவக்கை வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றேன் - அது கனக்கிறது

இந்தச் சனங்களுக்கு ஏன் இந்தக் கதி? இனப்பாகுபாடு இன்றி இரத்தம் சிவப்பாகவே இருக்கிறது. இந்த சிப்பாயைச் சுட்டுவிடலாமா? வேண்டாம், ஏற்கனவே சிறையிலிருக்கிறேன். - மனநிலை அப்படி.

ஆயுதங்களை தூக்கி வைத்துக் கொண்டு இவர்கள் இழுத்த இழுப்புக்கு நானும் இழுப்புகிறேன் - அரசியல் ஒரு காட்டாறு - இன்று நாடே இழுத்துச் செல்லப்படுகிறது - துரும்பென்று பிடித்தது பாம்பென்று ஆகிவிட்டதோ?

இரத்தம் - இறந்தது யார்? எனக்குத் தெரியாது - ஆம் நான் உடம்புகளைப் பார்த்து யார் இவர் என்று விழிப்பது இது முதல் தடவையல்ல - எந்த உடம்பு பொருந்தும்? ஒரு வகை புதிர் - நிலக்கண்ணி வெடிகளில் சிதறிய என்னுடன் ஒத்தவர்களை நான் சுண்டிருக்கின்றேன் - கலங்கி துவண்டிருக்கிறேன்.

ஆனால் இந்தக் கொலை ஏன்? எனக்குப் புரியவில்லை. மனித உயிர்களின் மதிப்பு ஏன் இப்படி ரூபாயின் மதிப்பு போல குறைந்து கொண்டே போகிறது?

எனக்கருகில் நிற்கும் அந்தச் சிப்பாயை பார்க்கிறேன் - பாவம் அவன் மனநிலை என்னுடையதை விட மோசமாக இருக்கலாம்

இப்படியொரு நிலைமைக்குச் சாட்சியமளிக்கும் நிலையைச் சாதாரணமாக எந்தப்போர் வீரனும் எதிர்பார்ப்பதில்லை இது ஒருவிபத்து ஆனால் மனது கொலையென்றே கூறுகிறது.

கடவுளே - இங்கு என்ன நடக்கிறது? வடக்கு மேக்கு இலங்கையில் இல்லையா? தலைமை தப்பிக்கொள்ள பார்கிறதா? எதாவதெனயா அம்பையா நோவது? நான் அம்பை? ம் உம் உரிமை மறுக்கப்பட்ட ஒருவன் நான்.

இறந்தவன் முக்கதைக் கற்பனை செய்து பார்க்கிறேன் - சில மீளனை இன்றைய மாலைச் செய்தியில் இவன் ஒரு தீவிரவர்தியாக சித்தரிக்கப்படலாம்.

எனக்கு இவன்மீது கோபம் இல்லை ஆயுதமாணிந்த கைதியாக நடக்கும் போர்து என் மீதுவிழுந்த ஏளனப் பன்னகைகளை நான் பொருட்படுத்துவதில்லை - அடி மனதில் ஒரு குரூரதிருபதியே? சீ - என்ன மனிதன் நான்?

போதும் இந்த ஆடை இனிவேண்டாம் - ஆடையைமாற்றியதும் இதயம் மாறிவிடக்கூடிய ஆண் நானில்லை ஆரார்டுகள் - இதயம் சுனத்தது - ஒரு இனத்தின் அழிவில் கீவிரம் காட்டும் இன்மனரு இனத்தினன் (ஒருபுகழியின்) பிரதிநிதியாக இருப்பதைவிட - மனித இனத்தின் (முழு) பிரதிநிதியாக மாற்றியிடலாம் - தேடப்படுபவர்கள் ஒடிப்பேர்ன பட்டாளத்துக்காரரோடு நர்னும் சேர்ந்தால்?

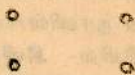
இனி, மேற்கொண்டு யோசிப்பதில் அர்த்தமில்லை - நான் கடைக்குள் நுழைந்து ஒரு சாரமும் சேட்டும் வாங்குகிறேன்

தேவை, இனியொரு உரச்சாக்கு, துப்பாக்கி சகிதம் தூரப்போய் அவர்சேர்ந்து சேர்ந்து விடலாம் - உனமக்களைக் கொல்லுதலை இனவர்த்திற் கெதிராக சமூகக் கெட்டுமைகளுக்கு எதிராக என்னால் இயன்றதைச் செய்யலாம் - தங்கை மசரன்னது ரூபகத்திற்கு வடகிறது.

“சமாதானம் நான் இறப்பதில் கிடைக்குமென்றால் நான் நாளைக்கே செத்துவிடுவேன்” எவ்வளவு நல்ல உள்ளம் - அவளுக்கு என் குணம் தெரியும் - எந்தலைமறைவிற்குப் பிறகு அவள் தலை நிமிர்ந்து நடக்கவும் கூடும் தாயே - நீவளர்த்த வளர்ப்பின் தாக்கம் இதுவே நீ - பெருமைப்படலாம். நான் கோழையல்ல:

மறு நாள் அந்தக் கிண்ணியா வாகனத்தில் ஒரு முன்னால் பொலிஸ்காரன் சாதாரணமனிதனாகப் போகிறான்.

(1988மார்ச்)

நிலவின் மறு பக்கம்

“அண்ணே.....கப்பித்தாவத்தைக் கோயிலில் தங்கலர்ம்தர்னே இல்லாட்டி தம்பையா சத்திரம் இருக்கு... அங்கையாவது தங்குவம். பூஸாவில் மகனப் பார்க்க வந்த போது பூரணமக்கா அங்கதானாம் தங்கினவ. நல்ல வசதியான இடமாம். காசும் சிலவில்லை.” அந்த ஹோட்டலின் அறையில் தங்குவது தனக்கென்னவோ பிடிக்க வில்லை என்பதை அழுத்தமாகச் சொல்லத் துணிவில்லாமலும், சொல்லாமல் விட மனமில்லாமலும் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள் கீதா.

அவளைப் பாக்கப் பார்க்க மேர்கனுக்கு எரிச்சலாக வந்தது. “என்னடா இந்தச் சனியனைக் கூட்டி வந்தேன்” என்று மனசுக்குள் அலுத்துக் கொண்டாலும் வெளியில் காட்டிக்கொள்ளவில்லை. “இந்தக் கிராமத்துச் சனியங்கள் நாசரீகமில்லாததுகள். இதுகளை வைத்து ஒரு வேலை செய்வதென்டால் கல்லில நார் உரிக்குமாப் போல. இடத்துக் கேற்ற மாதிரி நடந்து கொள்ளத் தெரியாத முண்டங்கள்” மோகன் மனதில் கிராமத்து மக்களைப் பற்றி இப்படி ஒரு நினைப்பு. “இஞ்ச பார் கீதா... நீ ஏன் பயந்து சாகிறாய், நீ நினைக்குமாப் போல இப்பல்லாம் கோயிலில் தங்க முடியாது. அங்க காடையன்கள் தொல்லை கொடுப்பாங்கள். நிர்வாகம் வேறு நடப்புக் காட்டிக் கொண்டிருக்கும்” பொய்யை அவள் நம்ப வேண்டும் என்பதற்காக அழுத்தமான தொனியில் கூறுகிறான் அவன்.

“எனக்கென்னமோ அண்ணே பயமாக கிடக்கு. இந்த ஹோட்டலைப் பார்த்தால் நல்ல மனுஷர் வந்து போற இடம் மாதிரித் தெரிய இல்ல... வேறு இடமாவது பார்ப்பம்...” விருப்ப மின்மையை மெதுவாகக் கூட்டிக் காட்டுகிறாள் கீதா.

“கீதா விசரிபோல கதையாத. இந்த ஹோட்டலுக்கு வந்து போறவையள் கூடாதவங்கள் என்டர்ல் என்ன கருத்து? உன்ர ஊர் கட்டைபறிச்சான் சனங்கள் மாத்திரம் நல்லவங்கள். அப்படித்தான் நினைக்கிறாய்... எனக்கென்ன உன்னைக் கூட்டிக் கொண்டு அலைய வேண்டு மெண்டு விருப்பமா? ஏதோ உன்ர பரிநாபத்த பார்த்து உதவி செய்ய வேண்டுமெண்டு கூட்டி வந்தால்... உனக்கு என்னோட தங்க பயமென்டா இப்பவே சொல்லு... பஸ் இருக்குது திரும்பிப் போலம். மலையில் கொண்டு போய் விடுவாங்கள்...” மோகன் பொரிந்தான்.

கீதாவுக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. தங்கலாமா, இல்லையா என் பதில் அவளுக்குக் குழப்பமாக இருந்தது. என்னதான் அண்ணா என்று பால் வடியத் தேன் வழிய அழைத்தாலும் ஒரு அந்நிய னோடு ஒரு அறையில் தங்குவதென்றால்... “என்னதான் என்டாலும் அந்நியன் அண்ணனாவனா?” என்று அடிக்கடி தாயார் பிரச்சினை களின் போது சொல்லிக் காட்டும் வாசகங்கள் அவள் மாதில் சனீரென்று ஒலித்தன. “கீதா இருந்துதொன்..... வெளியேபோய் வாறன் பயப்படாத... உடன வந்திடுவன்” சொல்லிக் கொண்டே மோகன் வெளியேறினான். அவன் அறைக்கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியேறுவதை இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் கீதா “கடவுளே... தாயே பத்திரகாளி ஆச்சி இந்த மனுசன் வராமல் நின்று காலையில் வந்தால் எவ்வளவு நல்லது” மனதுக்குள் நினைத் தவளுக்கு மித்திரன் தலைப்புக்களும், செய்திகளும் வந்து பயமுறுத் தின. “வேண்டாம் வேண்டாம் அவர் உடனே வரட்டும்” தீர் மானமாகத் தனக்குள் கூறிக் கொண்டாள். “ஹோட்டல் அறை யில் தங்கவைத்து விட்டு வாலிபன் தலை மறைவு” “கன்னிகள் பணயம்” “வெளிநாட்டு ஏஜன்சிகள் மோசடி” போன்ற மித்திரன் தலைப்புகளைக் கிரகித்துக் கொண்டதை நினைத்துப் பார்த்தாள். “சே...மோகன் அண்ணர் அப்படியெல்லாம் செய்ய மாட்டார்” தனக்குத் தானே ஆறுதல் சொல்லிக் கொண்டாள்.

அறையைச் சுற்றி நோட்டம் விட்டாள். உள்ளத்துள் ஏதோ குறுகுறுப்பு. இளமை எண்ணங் ள் விழிப்பதுபோல் ஒரு தோற்றம் எதிரேயிருந்த பெரியநிலைக்கண்ணாடியால் தன்னைப் பார்த்துக் கொண்டாள். கூந்தலை அவிழ்த்துப் பார்த்தாள். மெதுவாகக் கைகளினால் நீவி விட்டாள். மெதுவாச்சிரித்து... உதட்டைக் கடித் து..... தன்னைத்தானே ரசித்து...

திடீரென்று கண்களில் பொல பொல வென்று நீர்த்திவலைகள்: “கொழும்பு காட்டுங்கோ, கொழும்பு காட்டுங்கோ” என்று எத்

தனை தடவை தன் கணவன் தியாகுவை அவள் செஞ்சியிருப்பாள். “கீதா வசதி வரட்டும்..... கிட்டடியில் உன்னைக் கொழும்புக் கூட்டிப்போய் எல்லா இடமும் சுற்றிக் காட்டி இரவில் ஹோட்டல் ரூமில் தங்கி”... என்னென்னமோ சொல்லி அவள் கன்னத்தை வருடி, மூக்கைக் கிள்ளி... சமாளித்து விடுவான். இன்றோ...

இரண்டு குழந்தைகளைத் தந்து விட்டு... இராணுவத்தின் வீரப் பதக்கங்களுக்குத் தீனியாகி விட்டான் அவன். வீட்டில் படுத்திருந்தவனை எழுப்பிக் கூட்டிக் கொண்டு போகும் போது கீதா ஏறத்தாழ எல்லா ஆமிக்காரர்களுடைய கால்களையும் பிடிக்காத குறையாகக் செஞ்சினாள். ஆனால்... ஆனால்... பலன்... படுத்திருந்த தியாகு மட்டுமல்ல, அன்று பதினெட்டுப் பேர் கொல்லப்பட்டனர். தாறுமாறாக வெட்டிப்போட்டுக் குற்றயிராக எடுக்கப்பட்ட பிரேதங்களில் தியாகுவின் முகம் கருகிப் போய்க் கிடக்க கீதாக்கள் ஒப் பாரிவைக்க...

கதவு திறக்கப்படும் சத்தம், கீதா சுதாகரித்துக் கொண்டாள். மோகன் சிரித்தபடி வந்து உட்கார்ந்தான்.

“என்ன ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்... பிரயாணக் களைப்புப் போல... பேய்க்குளி”

“இல்லை அண்ண... வேண்டாம். நாளைக்கு, வந்த விடயம் சரி வருமோ அதுதான் கவலையாக கிடக்கு”

“கீதா... உனக்கு என்னில நம்பிக்கை இல்லையா? கட்டைப் பறிச்சானில் இருந்து கடிதம் போட்டுச் சரிவரமென்று நினைத்தால் அதைவிட முட்டாள்தனம் இல்ல. நீ உதவியில்லாதனி. உன்ர அம்மா மனுசியும் வயது போனது...பாவம். உன்ர இரண்டு பிள்ளையும் படிப்பிச்ச ஆளாக்குறதென்டால் லேசான காரியமா? அதுக்குத்தான் நான் உனக்கு உதவி செய்ய வேண்டுமென்று நினைச்சனான். நாளைக்கு விடிஞ்சதும் புனர்வாழ்வு அமைச்சுக்குப் போவம். அங்க நான் கதைச்சு எப்படியென்டாலும் வலு கெதியாக காக வாறதுக்கு ஒழுங்கு செய்து போடுவன். இருபதினாயிரம் என்றால் கெஞ்சக்காசா? நீ அதுக்கு நான் சொல்றபடி நடந்தால் தான் சரிவரும்... கதையை விட்டிட்டுப் போய்க் குளி, கெஞ்சம் தெம்பாக இருக்கும்...” சொல்லிக் கொண்டே போய்க் கட்டியில் அமர்ந்தான்.

இருபதினாயிரம் கிடைத்தால்...என்ர இரண்டு பிள்ளையளும் படிச்ச முன்னேறுங்கள், கடவுளே எப்படியாவது...

பாத்தும் குளிப்பின் சுகத்தை முதன் முதலர்க அனுபவித்தக்க நிலைக்கண்ணடியின் முன் தன் அழகை ரசித்துத் தலையைத் துவட்டிக் கொண்டிருந்த கீதா சட்டென நினைவு திரும்பினாள்.

“கீதா நீ எவ்வளவு வடிவாக இருக்கிறாய் தெரியுமா, உன்னைப் பார்க்கும் போது எனக்கு.....” தன்தோளின் மீது பதிந்த மோகனின் கையை மெதுவாக நகர்த்தினாள். “அண்ணா நீங்கள் ” கீதாவின் தொண்டைக்குள் வார்த்தைகள் சிக்கிக்கொண்டன. இருபதினாயிரம் பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் மெதுவாக மனமெல்லாம் பரவ ஆரம்பித்தது. மோகனை திரும்பிப் பார்த்தாள். “வெளியே போடா நாயே” என்று சொல்ல வேண்டும் போலொரு எண்ணம். ஏதோ தோன்றிக் கரைய ஆரம்பித்தது.

இருபதினாயிரம் இரண்டு பிள்ளைகளின் எதிர்காலம் இந்த இரண்டுக்குள் தியாகுவின் மறைவுக்குப் பிறகு முதன் முதலாகக் கிடைத்த ஆண் ஸ்பரிஷம் கீதா வலுவிழந்து போவதை உணர்ந்தாள்.

“அண்ணே நான்... நான்.. எனக்கு வேண்டாம் அண்ணே...” கீதாவின் தளம்பல் வார்த்தைகள் மோகனுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டத் தொடங்கின.

“கீதா இது ஒன்றும் உலகத்தில் நடக்காதது இல்ல. இரண்டு வருசமா நீயும் தனியாகத்தானே இருந்தனீ .. உனக்குள்ள தவிப்பு எப்படி யெண்டு எனக்குத் தெரியும்.. எனக்கும் ஆசை உனக்கும் தேவை.....நானும் நீயும் தானே ...விசயம் வெளியில் வராது. பிறகு ஏன் பயந்து சாகிறாய்? “சொல்லிக் கொண்டே அவளை அணைக்க ஆரம்பித்தான்.

“அண்ண நர்ளைக்கு...”

“கட்டாயம் செய்து தருவன்...”

கீதா வந்த காரியம் நாளைக்குச் சரிவருமோ இல்லையோ மோகன் அவளைக் கூட்டிவந்த காரியம் மெது மெதுவாக நிறைவேறத் தொடங்கியது.

(வைகாசி 1988)

பெரிய மனிதன்

“இந்தப் பக்கத்தில் நான் ஒரு பெரிய ஆள். எந்தப் பிரச்சனை எவருக்கு வந்தாலும் குரல் கொடுப்பன் - குரல்வளையை நெரித்தாலும் - பிறகு தான் - அலுவலை மடித்துவிடுவேன். நான் பெரிய மனிதன் - பிரச்சனைகளைப் பெரிதாக்குவதிலும்தான்; நில வழக்குகளில் எனக்குச் சரியான ஈடுபாடு. காணிகளைப் பிரித்துக் கொடுவேன். சமாதானம் எனது தரகமந்திரம். சொல்வதிலும்தான் எனக்குச் சொல்வதுமாதிரிச் செய்வது என்பதில் நம்பிக்கையில்லை ஏனென்றால் நான் பெரிய மனிதன். இப் படித்தான் பாருங்கள். எனக்குப் பக்கத்தில் உள்ளகுடும்பத்தில் - எங்களுக்குள் சரியான தொடர்பு உண்டு, நான் சொல்வது என்னவென்றால் நர்ங்கள் பார்த்தால் (மேலேழுந்த வாரியர்க) ஒரு குடும்பம் மாதிரித்தான் தெரியும். எங்கட குடும்பப் பெரிய மனிதர் ஒருவர் சொன்னதை அந்தப் பக்கத்துக் குடும்பத்தில் வேதவாக்காக வைத்திருக்கிறார்கள் - ஒதுவது வேதம் இடிப்பது சிவன்கோவில் - அதுவேற விடயம் - நான்சொன்னால் அங்கேட்கிறதுக்கு ஆட்கள் நிறைய இருக்கிறார்கள். எங்கட விசயங்ளைப் பற்றி அவங்களுக்குத் தங்கட விஷயங்களிலும் பார்க்கக் கூடத்தெரியும். எங்கட வீட்டில ஒரு கெட்டது நடந்தால் தங்கட வீட்டில நடந்தமாதிரித்தான் கவலைப்படுகிற சனம் அதுமட்டுமல்ல, எங்களுக்குள்ள பலவிஷயங்களில் பிரிக்க முடியாத பிணைப்பு உண்டு.

;இந்தக் குடும்பத்தில் கொஞ்சநாட்களாக ஒரேகரைச்சல் - குடுக்கல் வாங்கல் தான். தரவேண்டியதைத்தா, தரவேண்டியதைதா (இதைநீங்கள் எத்தனை தரம் ஒருஆள் தரவேண்டியதைத் தரும்வரை சொல்லுவீர்களோ அவ்வளவு தரம் சொல்லாம்) என்று கேட்டபடி குடும்பத்தில் அண்ணன் தம்பி - இனி அவர் இவர் என்று கனக்கப் பீர். அண்ணனுக்கு குடுக்க விருப்பம். ஆனால், அண்ணனுடைய சிந்திக்கிற திறமையை சாப்பாட்டைப் போட்டு, தண்ணியைக் காட்டி மழுங்க அடிச்சிற்றாங்கள். நானும் அப்படித்தான். ஆனால் அதுவேறு விஷயம்

நான் பெரிய மனிதன் - தம்பியிட பெடியங்கள் (அண்ணன், தம்பி) கொஞ்சப்பேர் வீட்டில ரகளை செய்து பிறகு என்ற வீட்டில வந்து இருந்தாங்கள். ஏனென்றால் அங்க இருக்கப் பயம். நான் சொல்லிப் போட்டன். தம்பிமார் இங்கே வேண்டிய சப்போட் நான் தாறன் - [அத்க்கும் காரணம் இருக்கு - நான் சப்போட் பண்ணாட்டி என்றமூத் தாரத்துப் பிள்ளையள் எனக்குச் சப்போட் பண்ணுதுள்] - இவங்கள் இங்க இருப்பாங்கள். பக்கத்து வீட்டில குய்யா முறையா என்றசத் தம் கேட்கும் - நான் என்ன செய்ய - பெரியமனிதன். போய்ப்பார்க்க நோம் இருக்கு/இல்லை. இது கொஞ்சநான் எனக்குப் பெரிய தலையிடி இவங்கள் பெடியங்கள் செய்யிற குழப்படி அங்கால அண்ணனுக்கும் தலையிடி ஒருநாள் அண்ணன்காரன் தம்பியிட பக்கம்செய்து (செய்த) எல்லாத்துக்கும் பதில் செய்யிறன் என்று கிளம்பி ஒரு குழப்பம் குழப்பி னான். எனக்குப் பயம், நான் பெரியமனிதன் - என்னைமீறி இந்தப் பக்கத்தில் ஏதும் நடந்தால் - வேற ஒரு பெரியமனிதனிட்ட போவாங் கள். பிறகு நான் என்னென்று இந்தப்பக்கத்தில் தலைநிமிந்து நடக்கிறது. பக்கத்தில் அழுதுதுகள் வீட்டில புகைவரும் வழக்கமாய் - ஆனால் இன்டைக்கு வீட்டெல்லே புளையிது. எனக்கும் மனங்கேட்ட வில்லை. ஒரு நாளைந்து சோத்துப் 'பாசல்' வாங்கிக் கொண்டு போனேன் அண்ணன்காரன் வாசல்ல நின்று சொன்னான். "அண்ணை இது எங்கடவீட்டுப் பிரச்சனை, என்ற குடும்பத்தில் ஆயிரம் நடக்கும், ஆனால் சாப்பாடு குடாமவிடன். நீங்கள் இதக் கொண்டு திரும்புங்கோ" - நான் பார்த்தன் - பெரிய மனுசன்தானே - சரி திரும்பிற்றன். அண்ணன்ர ஆக்கள் எனக்குப்பின்னால் 'கெக்கட் டம்' விட்டுச் சிரிச்சாங்களாம். (நான் ஒரு சாதி மரக்கறிச் சாப்பாட்டுக் காரன். அவரும் அவரடபருடபும்)

நான் பாருங்கோ. பெரியமனுஷன். ஆரும் அழுதால் எனக்குப் பிடிக்காது (காரணத்தோடதான் - நித்திரைக்கு இடைஞ்சல், புத்தகம் வாசிக்க ஏலாது, தீப்படிச்சகனக்க) இதுகள் நாளைக்கு எல்லாம் வீட்ட வந்திடும் என்று நினைக்கேக்க பெரியபயம் - முந்தி இப்படித்தான் ஒரு ப்ரச்சினைக்கு இடம்கொடுத்து நான் பட்டபாடு - அதுக்கும் முந்தி சாப்பாட்டைக் கொடுப்பம். எப்படிக்கொடுக்கிறது ஒருதடி வாங்கினன். (இருந்ததுதான், அதை வாங்கினது என்று சொன்னால் பெருமை தானே) ஒரு நேரச்சாப்பாட்டைக் கட்டி வேலிக்கு மேனால நீட்டினன். பசிதானே. பறிச்ச எடுத்தார்கள். மொறுக்கினது என்றும் சொல்லு கினம். (அது யாரோ பொறுக்கியன் சொன்னது)

இப்படி நாட்கள் போகையிலே (பொறுங்கோ, நான் பெரிய மனுஷன்தான். ஆனால் சிலவிஷயங்களில் - தண்ணி, அப்படி இப்படி நடப்பவன், 'இமேஜ்' கெடாமல் ஆனால் பாஷை காட்டிப் போடும் -

உள்ளத்தைத் திறப்பது பாட்டு மட்டிலும் அல்ல 'பாட்டிலும்' தான் அண்ணரை ஆட்கள் வந்து, 'இஞ்சைவாங்கோ அண்ணை, நீங்கள் வீட்டிற்கு வந்து பாருங்கோ' என்று கேட்டாங்கள். பெரியமனுசன் நான். விருப்பங்களும் பெரிசு, எனவே மறுக்காமல் வெளிக்கிட்டிட்டன் ஆனால் என்ற வீட்ட வந்திருந்த பெடியங்களில் ஒன்றிரண்டு முறுக்கிச் சது. "ஏன் நாங்கள் பாப்பம் தானே" என்று. நான் ஒரு மாதிரி அவள் முத்தவனைக் கொண்டு "நியாயத்தை" விளங்கப்படுத்தி வீட்டுக்குள்ள போனன்.

போகேக்குள்ள எல்லாம் சரி ஆனால் பிறகு இந்தக் குடுக்கல் வாங்கல் இழுபறி - மோசமாப்போச்சு - நான் பெரிய மனுஷன்தானே, முதல் குடுத்த வாக்குறுதிதானே என்று அதைக் கவனிக்காமல் விட்டு மற்றதைக் கவனிக்கிறேன். இரண்டாவது வாக்குறுதி. அது என்னென்று கேக்கிறியளே? 'இந்தாங்கோ நீங்கள் மற்றப் பெரிய மனுஷரிட்ட போகப்போறேன்' என்று வெருட்டாதையுங்கோ. நான் சொன்னால் இந்தசின்னப் பசங்கள் கேட்பாங்கள்' என்று சொன்னதுதான்.

பக்கத்து வீட்டிலை போனால் என்ற ஆக்களுக்கு, அண்டைக்கு அனுமன் ஆட்கள் இலங்கைக்குப் போனமாதிரி - தேன்குடிக்கிறாங்கள் எனக்கும் அதுதான் வேணும் - அந்த வீட்டிலை ஒருபொருள் எனக்குப் பிடிச்சது அதுல கையை வைச்சன். எல்லாரும் இப்பஎன்னை வெளியே போகச் சொல்லுறான்கள். நாங்கள் கொடுப்பம், வாங்குவம் அடிபட்டுச்சாவம், இவரென்ன அதைத்தானே செய்கிறார். அண்ணன்ர பிள்ளைகளும் சேர்ந்து பாடுறான்கள். பாடுங்கோ: நான் பெரிய மனுஷன் இது சரியில்லை - வந்தான்கள் வரவேற்றன். (விஷயத்தோடதான்) போனன், வரவேற்றார்கள். (விஷயத்தோடதான்) போகச் சொல்லுறான்கள் (விஷயத்தோடதான்) ஆனால் எனக்கு விசம் மாதிரி

நான் இந்தப் பக்கத்தில் பெரிய மனுஷன். பேருக்குப் பங்கம் வரலாமோ? வருமென்று சொல்கிறார்கள். நான் நம்பல்லே (இவர் இப்படித்தான் என்று ஆரோ முணுமுணுக்கினம்) ஆனால் நேரே சொல்லுகினம் இல்லை.

(ஆடி 1988)

திருமலை சுந்தா

இ. சி. (சுந்தரலிங்கம்)

வீரகேசரி, தினகரன், மித்துரன்
சுதந்திரன் போன்ற பத்திரிகை
ளில் கதைகள், கிறுகதைகள்
கட்டுரைகள் எழுதியவர்.

‘வேள்வி’ கிறுகதை தெற்குப்பின் ஆசிரியர்

தாக்கத்தின் மறுபக்கம்

“திருகோணமலையில்..... பத்து நாள் மழை.... ஒரு வெயிலால்
போகும் பார் இது கோணேசர் கோவில் கிழக்கு பக்கமாக இருட்டிக்
கட்டிவந்த மழை பார் பத்து நாள் பிடிச்ச வெள்ளம் போட்டு விட்டுத்
தான் போகும் பார் ...? ஆறுதலாக அமர்ந்து அளந்து கொட்டிக்
கொண்டிருந்த சிதம்பரநாதரை அவசரமாகப் பார்த்தான் கதிரேசன்

“ஏன்டா தம்பி, வெளிநாடு வெளிநாடு என்று எத்தனை
தடவை கொழும்புக்கு ஏறி இறங்கி விட்டாய், என்ன ஏஜென்ட்
ஏமாற்றிப் போட்டானோ?”

மழைக் கதையை இடை நிறுத்தி விட்டு வெளிநாட்டு ஏஜென்ட்
கதைக்கு வந்தார் சிதம்பரநாதன்.

“ஐயா உங்களிட்ட ஒரு சங்கதிக்கு வந்தனான்.” “சங்கதி
இல்லாமல் வரமாட்டியள். என்றபெடியனை இந்தியன் ஆமி விசாரணை
என்று கூட்டிக்கொண்டு போகக்க ... ஊரில் கொஞ்சம் முழிப்பா
கத் திரியிறனீங்களே பாராமுகமாக இருந்திட்டங்களே”

சிதம்பரநாதர் உடனே விசயத்துக்கு வந்து விட்டார் அவரின்
சொற்கள்.....

கதிரேசனை யாரோ அறைவது போலிருந்தது.

“என்ற கஸ்டம் இவருக்கு எங்கதெரியப் போகுது கொஞ்சக்காலம்
ஊர்... ஊர்..... என்று திரிஞ்சு நான் கண்டபலன்..... ஒ அதெஸ்
அவர் அவருக்கும் வரும்போதுதான் தெரியும்” கதிரேசன் மௌன
ராகம் பர்டினான்.

“என்ன தம்பி.....நான் கதைக்கிறேன்..... நீ கதைக்கிறாய் இல்லை என்ன கோபிச்சுப் பேர்ட்டியோ? என்னத்துக்கு வந்தனி..... கோபிக்காதை இப்பத்தியப் பொடியளுக்கு ஒரு சொல்லு சொன்னால் போதும்.அவங்கள் பர்ர்க்கிற பர்ர்வை.....”

“நரன் கேட்பன்..... இல்லையென்று செர்ல்லக் கூடாது”
“ஓ..... நீ என்ற உயிரைக் கேட்பார்ய் என்னர்ல கொடுக்க முடியுமோ?..... ”

“சே..... நரன் உயிர் கேட்கிற இளைஞன் அல்ல உலகத்தை உருட்டிற் சக்திகளில ஒன்றைத்தான் கேட்க வந்தன்.”

அந்த அவதி, அவசரத்திலும் கதிரேசனுக்கு வழமையான பகுடி கொஞ்சம் வரத்தரன் செய்தது
கொஞ்ச நேரம் தம்மை மறந்து சிரித்தால் உள்ள கவலையும் பேர்கு மாம், உண்மைதானோ?
உலகத்தை உருட்டுற் சக்தியே

“ஆம் . உங்கட்ட பணம் கடனாக்கேட்க வந்தன்” கதிரேசனின் வர்ர்த்தைகள் சிதம்பரநாதரின் செவிப்பறையைத் தட்டியது அவரின்..... விழிகள் பிதுங்க ஆரம்பித்தன பிதுங்கிய விழிகள்.... பயகலவரத்துடன் மாறி..... சிதம்பரநாதரை ஒரு கோழையாக கதிரேசனுக்கு காட்டியது.

அவனுக்கு இப்போதும் அந்தச் சிரிப்பு பொத்துக்கொண்டு வந்தது பணமென்றால் பிணம் தான் வர்ய்திறக்கும் என்பார்கள் இப்போது மனிதனும் திறக்க ஆரம்பித்து விட்டானா?

“ஐயா பயப்பட வேண்டாம் நான் உங்களிட்ட இருக்கிற காசை கொள்ளையடிக்க வரவில்லை. வெளிநாட்டு ஏஜன்சிக்கு கொஞ்சப் பணம் கொடுக்க வேணும் அதற்குத்தான் உங்களிட்ட ஒருசொல்லு ..”

சிதம்பரநாதரின் விழிகள் பழைய நிலைக்கு மாறஅவரிடம் புருந்த பயம் கொஞ்சம் உசார் ஆனார்.

காடையர்களுக்கு பயந்த கர்வம் போய் இந்தியன் ஆமி இருக்கின்ற துணிவில்..... தமிழர்களின் ஆவேசம் கூடி.....1987 புரட்டாதியில் சிங்களவரை அடித்து துரத்தியது போல

“தம்பியா?..... மூத்தவன் வெளிநாட்டுக்கு போய்வந்ததில்இந்த வீடு, கொஞ்சம் நகை வேறெங்கால என்னட்ட காசு

... 'சிதம்பரநாதர் சொல்லிக்கொண்டு எழுந்தார். அவரோடு முன்பு கதைத்துக் கொண்டிருந்த பேர்வழியும் மெதுவாக களற

ரோஜர் மரத்துக்கு வருத்தம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சிதம்பர நாதனின் மனைவி

'கொஞ்சம் இங்கால வாங்க ஒரு கதை' என்று அவரை அழைத்தாள். சிதம்பரநாதர் மனைவியின் பக்கம் அகல, கதிரேசன் அந்த அழகான வீட்டையும் அந்தப் பூந்தோட்டத்தையும் வைத்த கண் வாங்காது மாறி மாறிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

அவனின் மனதிலும் ஒரு கற்பனை உலகமா? பத்து நிமிட இடைவெளியின் பின், சிதம்பரநாதர் முன்னுக்கு வந்தார் தம்பி கோவியாதை என்றவர் கொடியில் காய்ந்து கொண்டிருந்த துவாய்த் துண்டை எடுத்து தோளில் போட்டுக் கொண்டு

கதிரேசனுக்கு அது மரண அடியாக இருந்தது. அவன் வர்ய்விடாத ஆட்களே இல்லை. வாய்விடாத ஆளாக இருந்த சிதம்பரநாதரிடமும் கடைசியாக வாயை விட்டு விட்டான். முடிவு

அவன் தன்னுடைய சமூகத்துக்காக இறந்த காலங்களில் உழைத்த உழைப்பு. அதன் பிரதி உபகாரங்கள் பலாபலன்கள் ... சே இதுகளை விட்டால் ஒரு உதவி அவனுக்கு அழகை தான் பெர்த்துக்கொண்டு வந்தது.

இன்றினைப் போல அன்று இந்தியன் ஆமி இல்லை. இயக்கப் போராளிகளும் காடுகளில் திரிந்து கல்வி கற்றுக் கொண்டு திரிந்த நேரம்

கட்டிமீறிய இராணுவம் அப்பாவிக்களான திருகோணமலை மக்கள் மீது தங்கள் வெளிநாட்டு ஆயுதங்களைக் கொண்டு அல்லல் படுத்திய நேரம் 1983ம் ஆண்டு தமிழ் மக்கள் திருகோணமலையை விட்டு யாழ்ப்பாஸில் வரிசையில் நின்று முண்டி அடித்து ஏறிய நேரம் - தன் உயிரை துச்சமென மதித்து ... ஒரு சொட்கண்துணையுடன் இரண்டு மூன்று எறிவெடிகளுடன் அந்த கட்டுமீறிய இராணுவத்தை தனியொருவனாக எதிர்த்து துரத்தினானே ... அதுவெல்லாம் சிங்கள கர்டையர்கள் சிங்கள இராணுவம் என தமிழர்கள் பயந்து பயந்து ... ஓடி ... ஓடி ... ஒழிந்தார்களே

அந்த நேரம் கதிரேசனுக்கு நினைக்க நினைக்க

அவன் தனக்காக தன் குடும்பத்துக்காக தன் இனசனத்துக்காக ஒரு இரவு விழித்திருப்பானா? தான் வாழும் அந்த சமூகத்துக்காக எத்தனை இரவுகள் விழித்திருப்பான்.

ஆனால் இன்றுஇந்த சமூகத்துக்கு..... அன்றில்லாத போராளிகளும்.....

அன்றில்லாத இந்தியன் இராணுவமும்..... துணைக்கு இருக்கின்றார்கள். அவன் இந்த சமூகத்திற்கு இன்று தேவைப்படாதவன் அதை எல்லாம் நினைத்தா அவன் வெளிநாடு போக விரும்பினான்?

வீதிக்கு வந்தவனை ஒரு கரம் தடுத்து நிறுத்தியது. அது..... அதை தட்டிவிடத்தான் அவன் நினைத்தான்.

ஆனால் முடியவில்லை. 83ல் அவனுக்கு ஒரு உந்தாய்..... அவனை இயக்கிய அந்த அ..... அந்த கோபந்தான் பொத்துக் கொண்டு அவனுக்கு வந்தது.

உங்கட ஐயர்விட்ட கேட்க கூடாது என்று இருந்தனான். இப்ப கேட்டு என்ர மானம் மரியாதை எல்லாததையும் இழந்து போட்டன் நீ நேற்று ஒருக்கா கேட்டுப் பாருங்க ... என்று அழுது வடித்ததால தான் கேட்டன்... .. இப்ப சந்தோஷந்தர்னே'

கதிரேசன் நடக்க ஆரம்பித்தான். இஞ்ச நில்லுங்க என்ர ஒரு சொல்லைக் கேட்டுவிட்டுப் போங்க' என்று அந்த அழகி அவனைத் தடுத்தாள்.

'என்ன' - அவன் தலையினை மட்டும் திருப்பினான்' எல்லாம் நல்லபடியாக முடியும். சவலையை விடுங்க'' என்ற நமட்டுச் சிரிப்புடன் அந்த அழகி மின்னி மறைந்தாள்.

கதிரேசனுக்கு ஏதும் புரியவில்லை.

இந்த மண்ணின் இறைமைக்கு புது வண்ணம் ஊட்டிக் கொண்டிருந்த இந்திய ஆமியின் ஜீப் அவனைக் கடந்து போக..... கடந்து போக

கதிரேசன் வீட்டுக்கு வந்த பின்பே தன்னிலை உணர்ந்தான்.

தம்பி..... ஒரு விசயம்.....? அவனின் சகோதரி அவனை அழைத்தாள். என்னக்கா... .. முகத்தில் அரும்பிய வேர்வையை துடைக்க 'மனம் இல்லாதவனாய் கிணற்றடிப்பக்கம் பார்த்தான்.

‘இஞ்சபார்.....’ என்றபடி அவனருகில் வந்த அவனது தமக்கை ‘சிதம்பரநாதரின் மனைவி பாக்கியம் காலம இஞ்ச வந்தா .. நீ தான் வெளியில் போக காசுக்கு அலையிறியாமே அவையன் தருகினமாம். அவன் வசந்தாவை றெயிஸ்டர் பண்ணிவிட்டுப் போகட்டாம்.....’ என்றாள்.

கதிரேசன் தன் தமக்கையை நிமிர்ந்து பார்த்தான். தம்பியின் மர்ற்றங்கள் அக்காவிற்கு எதை எதையோ உணர்த்தஉணர்த்த ‘என்னடா’ என்றாள்.

‘அக்கா’ என்ற சமுதாயத்தில நான் எதைப்பார்த்து உழைத்தேன் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. கொஞ்சத்துக்கு முந்தியும் சிதம்பரநாதரிடம் போய் உதவி கேட்டுப்பார்த்தன். அது பிரதி உபகர்மமாகவல்ல..... கடனாக, அதோட அவரின் மகளை எதிர்பார்த்தும் அல்ல..... நானும் அவளும் காதலிக்கிறது ஏதோ உண்மை. ஆனால்..... இதை வியாபாரம் ஆக்கிறதென்றால்.....

‘ஓ... காசு கொடுத்து பொம்பிளையை விலைப்படுத்தப் பார்க்கினமோ இல்லாட்டி வெளிநாடு போனால் எங்கே என்ற மகளை மறந்து போவானோ என்ற நினைப்போ.....’

“என்னடா..... என்ன கதைக்கிறாய்?” ‘கதைக்க என்னக்கர் இருக்குது. நான் வெளிநாடு போகவில்லை. இஞ்சயே..... இவங்க முன்னடியே..... .. உழைத்து சிதம்பரநாதரின் மகளை எடுக்காட்டிப் பார்.....’

கதிரேசன் ஆவேசமாகக் கூறினான்

1983ல் அந்த இராணுவத்தை தனியெருவனாக எதிர்த்தானே திருகோணமலையை விட்டு ஓட நினைத்த தமிழர்களை எல்லாம் ஒன்று திரட்டி பயத்தினை அறுத்தானே

அப்போது அவனுக்கு இருந்த அந்தத் துணிவு.....அந்த துணிவு இன்றும்..... இன்றும் இப்போதும். கதிரேசன் முகத்தில் ஊறிய வியர்வை முத்துக்களைத் துடைக்க மறந்தவனாய்.....தான் நின்ற மண்ணையும்.....விண்ணையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான்.

முற்றும்

(1988 புரட்டாதி)

கற்கை உதவுநர் - பொறியியல்பீடம், பேராதனை
நோர்வே தமிழ்ச்சங்க 'நாடகப் போட்டியில்
இரண்டர்வதுஇடம் பெற்றவர்

பிரான்ஸ் தமிழ்ச்சங்கத்தின் தனிநாயகம் அடிகள்
நினைவு சிறுகதைப் போட்டியில் 2வதுஇடம்பெற்றவர்
வீரகேசரி குறுநாவல் போட்டி, தினகரன் சிறுகதைப்
போட்டிகளில் ஆறுதல் பரிசுகள் பெற்றவர்.

நாமெல்லாம் மானுடராய்

“டொக், டொக், டொக், டொட், ட், ட், ட் ஊ ட் ஊ, “சிலிர்
த்து உடல் நடுங்கி பின் ஆசுவாசப்படுத்தியபோது, நாதன் வலக்
கையில் மின் விளக்குடனும் (என் மேசையைக் கடந்து) இடக்கையில்
பாதிமுறிந்த அரைகுறைச் சவரத்திற்குட்பட்ட ‘Ragging’ பண்ணப்
பட்ட மெலிந்த பல்கலைக்கழக ஆரம்ப மாணவன் போன்ற தும்பு
தடியைத் தூக்கியும் வெளியே ஓடினான். அம்மா சமையலறையுள்ளி
ருந்து குரல் கொடுத்தான். “டேய், தலையில் விழுந்தாலும் கவனம்
உத விட்டிட்டு Spelling ஐப்பாடமாக்கு. நர்னைக்கு Test வைத்தாலும்
.....” நாதனும் கூட ஊளையிட்டு, குலைத்து, இருட்டில் உறுமி
எவரும் காணாத எதிரியைத் திட்டி “ஹூமி” அதைச் சுலபமாக
அலட்சியப்படுத்தியிருக்க வேண்டும்.

இனி என்ன? இன்று வாஸந்தி

“கர்ட்மண்டு” வுக்கு கலைத்த கதர்நாயகியைப் பின் தொடர்ந்து
முற்றும் வரையில் நான்போக முடியாது. கைகளை நன்றாகத் தலைய
ணையில் (வேண்டாம், அதன் நிறம், மணம் உங்கட்குத் தெரிய
கிழக்கோர்த்து பாயின் கீழாய் வரும் மெல்லிய குளிர்மையை உணராத
போது (வழமையாய் உணரும் பழக்கதோசம் காரணமாய்) முகம்
புத்தகம் மூட ஓர் அச்சமுடோடி கால்களை விறைத்துக் கொண்டுடன்

என்ன வாழ்க்கையடா இது? மனிதனின் நிம்மதி இப்படியும். அதுவும் இந்தக் காலகட்டத்தில் கெடுக்கப்படுமென்றோ அவனவன் கல்வியிழந்து, பொருளிழந்து, தன்நிலை (பல வேளைகளில் எதிர்பார் ராத வழிகளில்) மாற்றமடைந்து குலைந்து நிற்கையிலே இப்படி வீட்டிற்குக் கல்லெறிந்து பிறர் துக்கங்களில் மகிழ்ச்சி காணும் Sadist கள் பிடிபட்டால் அவனை (அல்லது அவனை) அப்படியே கழுத்தை ... வேண்டாம் அப்படிச் சாகக்கூடாது தனித்தனியாக ஒவ்வோர் அங்கமாய் பிடுங்கி, துடிதுடிக்கச் சித்திரைவதை செய்து... ..என்ன? எந்தவொரு மனிதனும் அடிப்படையில் Sadist தான் என்று சிரிக் காத்தே மனச்சிறுக்கி உனக்கென்ன? தர்மம், மானம், நேர்மை, கண்ணியம், என்று பெரியபெரிய சங்கிலிகளுக்குள் உன்னை அடைத்து ஏன் சுதந்திரத்தை, நியாயமான கோபத்தைப் பறித்து கோழையாக்கி...

நாதன் யாருடனோ ஏச்சப்படுவது கேட்டது. அம்மாவும் நானும் வேலையையும் சிந்தனைத் தொடர்பையும் அறுத்து இருட்டில் நகர்ந்தோம். நாதன் தன் சிறுகையை முன்மூன்று விரல்கள், பெருவிரல் கெர்ண்டு மடக்கி வீசிவீசி வேலிக்கு அப்பாலிருந்து யாருடனோ பேசிக் கொண்டிருந்தான். அந்தவளவிற்குள் இருந்து ஒரு பெண் குரல் தடித்ததாய் உறுமியது. அச்சில் வரக்கூடிய வார்த்தைகளாய், “சின்னவட்டு..... நீ கதைக்கிறாய், ஹா ஹா ‘ஹாதம்’” என்றது. நாதன் தன் பெண் குரல் உடையும் பருவத்தில் இருப்பவன் கீச்சிட்டான் ‘வட்டு கிட்டென்று பேசாதீங்கோ. நீங்கள் கல்லெறிஞ்சுது நான் கண்டனான், பிழையை ஒத்துக்கொ.....’ பெண் குரல் மீண்டும் பழகு தமிழில் கலந்து வீரிட்டதாய்,

“என்னடா... .. என்னடா செய்வாய்? நீ எறிஞ்சா நானும் எறிஞ்சுன்தான் நீங்கள் செய்யச் செய்ய நாங்களும் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேணும். நாங்கள் என்ன ... “நான் இடைமறித்தேன்.

‘குணம் அக்கா மரியாதையாயும் பேசிப் பழகுங்கோ குடுத்து வாங்குறதுதான் மரியாதை’ கோபம் என்னில் எகிறியது

“அத உன்ர தம்பியிட்டச் சொல்லடா என்ற மகன் வந்தானென்றால், வீடு பூந்து எல்லோரையும் வெட்டி விழுத்துவான். அப்ப தெரியும் கொஞ்சம் விட்டால் தலைக்குமேல ஏறிடுவியளே. ஏதோ இவ்வளவு காலம் அண்டை அயலில் இருந்தவை எண்டு பார்த்தா உனக்கென்னடா நான் க ...ம... ..? ...!!சு ...பு தெ.....மா; *?,= பிறகன்னடா என்ற வீட்டி ... அம்மா பேசத்தொடங்கினாள்”

“பிள்ள குணம், உன்ர வீட்டிற்கு நாங்களேன் கல்வெறிய வேணும்?”

“அதுதானே எனக்கும் தெரிய இல்லை. ஒன்று உன்ர பிள்ளைக ளுக்கு விசராயி நக்க வேணும் அல்லது உங்களுக்கு எங்களில பொறா மைய்யிருக்கவேணும்.” - குணம் குளறியது. நாதன் துள்ளத்தொடங்கினான். “இங்கயிருந்து ஒருத்தரும் எறியேல்ல, வேறு ஆரோர் உங்களுக்கு எறிஞ்சா எறிஞ்ச ஆளக் கண்டுபிடியுங்கோ அத விட்டிற்று ... எங்கள் சுண்டபாட்டிற்கு இப்படி இராப்பொழுதிற்கு ஏசிக்கொண்டிருக்காதேங்கோ”

“எறியிற ஆள என்னண்டு பிடிக்கிறது? நீங்க எண்டு வடிவாத தெரிஞ்ச பிறகும்” - இனி நான் பேசவேண்டியமுறை. “நாங்கள் எறியிறதைக் கண்டனியளா?” குதித்தெகிறியது கோபம்.

“நான் காண இல்லைத்தான் குமரேசன் கண்டவன்”

குமரேஸ் ஆர் ஆள் எனுமாப்போல் அம்மாவைப் பார்த்தேன். அம்மா நாதனைப் பார்த்தாள். “இவை பின்டை வளவில உந்தமுலை வீட்டில் வாடகைக்கு இருக்கிறவன்” நாதனுக்கு அண்டை அயல் எல்லாம் நல்ல அறிமுகம். சுற்றிவர ஐந்து வள்ளித்தள் எந்தமரத்தில் புதுக்காகம் குடிபுகுந்தது என்பது தொட்டு சரோ வீட்டு இலந்தை மரம் எப்ப முதற் பிஞ்சு பிடிக்கும் என்பது விரை நான் என்ன அறிவேன்? காலை ஐந்திற்கு எழும்பி, என் அறைக்கு முன், மல்லிகை யோடு பேசி, Rose இறகுத் தண்ணி ஊற்றிக் கொடுத்து, வாய் கொப்பளிக்காமல் கோப்பி, குடித்து, பைப்பென்று குளித்து, ‘அவுக், அவுக், கென்று சாப்பிட்டு, ஏழரைக்கு கடைத்தெருவில் அப்புவின போயிலக் கடையில் தாவடியாணையும், நிவாவெளியா னையும் விற்கத்தொடங்கினால் பின்னேரம் ஐந்தரை வரை அதுதான் (அப்பு அப்பர்விற்கு படிப்பித்ததால் அவர் ‘கவுமேந்து’ உத்தியோகம் வீட்ட மாதமொருக்காவாம் பின்ன என்னை பேரா நில்லு கடை யோட, என்று இடித்துப் பேர்னார்.) பிறகு கை கால் முகம் கழுவி, சிவத்தின் வீடு போய் ஆறரை வரையில் Beach அருகில் மாசேதுங், ஸ்டாலின் எல்லோரையும் அவர்களது பழைய தவறிற்காக காலங் கடந்து காற்றிலேறிச் சாடிவிட்டு. குசை கடைக் கச்சான் கோதுக ளைக் கடலிலே ஓடம் விட்டு, வீடுவந்து புட்டு (முட்டைப்பொரியல்) தின்று, நாதனை உறுக்கி அகில் இந்திய வானொலியில் ஏ. எம். ராஜா ரசித்து வாஸந்தி, புஸ்பாதங்கத்துரை கிட்டியகால் சுபா, சாரூப்ரபாவுடன் பேசி ... இல்லை தூங்க வேண்டியது நீங்களல்ல, நானாயிருக்கும்போது

எனக்கு எப்பிடி குமரேசனைத் தெரியும்? அம்மா சொல்லிக் கொண்டிருந்தா “தம்பி உம்ம எனக்கு ஒரு நாளும் தெரிபாது. ஆனால் ஏன் பொய் சொல்லுகிறியன்? (உள்ள கோவில்கள் எல்லாம் சத்தியம்) குமரேசனை நிமிர்ந்து பார்த்தேன். முகம் சொல்லியது. நாளை தமிழ்ப்படவுலகின் கதாநாயகனின் அங்கசேஸ்டைகள் நிச்சயம் நாளைபின்று இவனின் அபிமானம் பெறும். வில்லன் மாதிரி முகம் எங்கோ உயர்த்தி வைத்து இடது பாதம் துள்ளி ஆடுசதை ஆட்டி, கைகள் நெஞ்சு மறித்துக் கட்டி,

“நீங்கள் எண்டு சொல்லேல்ல, என்ற Wifeஇற்கு Doubt முந்த நான் Night அவ கல்லெறி விழுந்தவுடன் ஓடிவந்து பார்த்தபோது இங்கால ஆரோ ஓடினது போல இருந்ததாம். குணம் அக்கா பாவம் சிவனேஸ் அண்ணனும் இல்லாத நேரம்” - கடைசியாய் பாசமலர் பார்த்திருக்கலாம். (நேற்றிரவும் எனக்கு Generator சத்தத்தின் மேலாய் அரைத்தூக்கத்தில் ‘மலர்களைப் போல் தங்கை உறங்குகின்றாள்’ சிவ ஐக்காய், செளந்தரராஜன் இவர்கள் வீட்டிலிருந்து பாடியது கேட்டதாய் ஞாபகம்)

இனிநான் சொல்லவேண்டியது ஒன்றுதான். “குணம் அக்கா நான் சொல்லவேண்டியது இன்று விசயந்தான். ஒன்று, நாங்கள் ஊர்ப் பிள்ளை இன்னொன்று முப்பது வருஷம் பக்கத்தில் இருக்கிறவன் மூண்டு மாதத்துக்கு முந்தி வந்தவனை நம்பிப் பகைப்பது அவ்வளவு சிறப்பானதல்ல. இந்த நெருப்பில குளிர்காய எத்தனையோ பேர் இருக்கலாம்.”

மூவரும் வீட்டினுள் நடந்தோம். குமரேசனின் அனுசரணையுடன் குணம் அக்கா தொடர்ந்து ஏதாவது பிய்ந்த தகரமுடே கிழட்டுப் பூவரசிடம் சொல்லிக் கொண்டிருந்திருக்கலாம்.

இதன்பிறகும் நள்ளாய், கிழமையாய், மாதங்களாய் நேற்றுடன் ஒருவருடமாய் இன்றும் (குமரேசன்) குணம் அக்கா - எங்கள் போராட்டம் தொடர்ந்தது. எமது அவர்களது பேர்ராட்ட முறைகள் பற்பல புது வடிவங்கள் எடுத்தன.

ஒரு நாள் இரவு நம்நாட்டுப் பிரச்சனையை நாலு வருடங்களாய்த் தீர்ப்பவர்கள் தட்புட என்று வீட்டுள் நுழைந்து மணிப் பிரவாள மெழியில் என்னையும், பல்கலைக்கழக முதுவிழாவில் வந்து நின்ற அண்ணனையும் சாம தண்ட பேதங்களுக்கு (அம்மாவின் இயலாத அழகையுடும், நாதனின் ஆத்திர இயலாமையுடும், அயலவரின் (குணம்வளவினர் தவிர) மௌனமும், உட்படுத்தினார்கள்.

அண்ணன் தன் அறிவுக்கெட்டியபடி. இது யாரோ ஒரு Maniacன் வேலை அது இது என்று தர்க்கம் பேசி (கப்டன்-ளில் சௌத்திரி அது குதர்க்கம் என்று கருதி) வாங்கிக் கட்டிக் கொண்டான். ஒருகிழமை கல் மழை ஓய்ந்தது. பின் மேலும் ஒருமாலை மயங்கியபோது.....

இம்முறை பலர்எம்மிடம் எமக்காயும், அவர்களிடம் அவர்களுக்காயும் அனுதாபம் காட்டி அறிவுரை, பதிவுரை, தெளிவுரை வழங்கினர். இராணி அன்ரி அம்மர்விடம் சொன்னா, „சுழட்டி நீங்கரும் ஒரு நாலு நாளைக்கு நாலு பக்கமும் கல்லெறியுங்கோ, பிரச்சினை தீரும்.” அன்னமுத்து பெரியாச்சி சொன்னா,

‘எடிபிள்ள இது ரெண்டு வளவும் சந்திக்கிற மூலையில் இருந்த புளிய வெட்டினதால வந்தவின. புளியடி வைரவருக்கு அரப்போத்தல் எண்ணையும் பட்டும் சாத்து (50/-)’”

நானும் சிவமும் மறுநாள் நின்று கல்லெறிபவரைக் கண்டு சிவம் ஏசி, குணம் உறுமி, சிவம் குமரேசனுக்கு அடிக்கப்போய் ஊருள் இயங்கிக் கொண்டிருப்பவர்கள் வந்து (அதில் பெரிபவர்களாய் இருப்பவர்கள்) என் அண்ணனிடம் நானறிய எண்பதுகளில் ஓ'எல் கணக்குப் படித்தவர்கள் தீர்க்க முடியாமல் விலகி பிறகொரு நாள் குணத்தின் சிவநேசன் கத்தி() கொண்டு எங்கள் வீடுவந்து வெருட்டி(யபின்) நானும், கூடச்சேர்ந்த குற்றத்திற்காய் சிவமும், அவனைப் பிறகொரு முறை விசபத்தை விளக்கப் புறப்பட்டு ஓர் எருமை இன்னொரு எருமையைத்தான் உற்பத்தி செய்ய முடியுமென அனுபவ பூர்வராய் உணர்ந்து, இரவு என் வருகிறதென்று பயந்து (அண்ணன் Fear Psycho என்பான். கனக்குத் தெரிந்த இயங்குபவர்களை இதற்காய் இலகுவில் சந்திக்கப் பார்த்தான்) நாங்கள் ஒழுங்காய் அணுகுவோம் என்பான் இரவு அவர்கள் எல்லைப்பக்கம் தேவையில்லாமல் நாங்கள் எதற்கும் போக வேண்டாம் என்பான் இல்லை 'Antenaவை Adjust பண்ண இரவில் ஏறாதே' என்று நாதனை ஏசி அவனிடம் 'நீ ஒரு கோழை சும்மா வாயால பேசத்தான் தெரியும் இரண்டு இறுக்கச்சரி வருவான்கள். ஏன் மற்றவை யோடு கொழுமாம எங்களோட கொழுவுறாங்கன்? நாங்கள் பேசாமல் பேசாமல் இருக்கிறதாலதானே' என்று வாங்கிக் கட்டி அடங்கினான் விரைவாய் சாப்பாடு முடித்து காதுகளை இறுக்கமுடி உறங்குவதாய் என்னை நானே ஏமாற்றிக் கொள்வேன், கொள்கிறேன் கொள்ளவேண்டும்.

வந்தான், இருந்தான், போனேன் இங்கே என்று கதை இதுவல்ல நான் சொல்ல வேண்டியது வேறாய் எனக்குப் படுகிறது.

மனிதர்களின் இயல்பு என்னுடையது, அம்மாவுடையது, நாதனுடையது, அப்பாவுடையது, குணம் அக்காவுடையது, சிவனேசனின், சிவத்தின், குமரேசனின்... இன்னும் இன்னோரன்ன என்னுடைய சூழலினுடையது. அண்ணன் இப்படியே மனோரத்துவம் பேசி தாடி வளர்த்து பாரமான புத்தகங்களைத் தலைக்கு வைத்து வானத்தை வெறித்து, தனிமையிலே தண்ணீருக்குக் கல் எறிந்து தன்வாழ்வை தன் சிறிய நோட்டுப் புத்தகங்களுள் பென்கிலுடன் தன்வாழ்வை வாழ்வின் பிரச்சனைகளிலிருந்து தப்புவதற்காய்க் கொண்டு செல்கின்றான்.

அடுத்த மனிதன்(?) 'நாகரீக யுவதி, மிஸ்ஸிஸ் குமரேசன் (அவருள் அவன் அடக்கம்) திரைப்படக்கதாநாயக, நாயகி வெளிப்பாங்குகளில் தம் மனட பாங்குகளையும் பொருளாதார நிலைப்பாடுகளில் தள்ளாட்டமும்-அதனால் காண்பதில் காண்போரில் எல்லாம் ஏக்கமும் ஆத்திரமுமாய்..... பிறகு அப்பு "போயிலைக்கடை" மடித்து, அலுப்புத்திர அரைஅடித்து தன்னையும் பிறரையும் அலுப்படிக்கும் கிழக்குமுந்தை, நாதன் உணர்வு மட்டும் உதற அறிவு பின்னடிக்கும் வயதாய்... அம்மர் வழமையான தெற்காசியப் பெண்களில் ஒன்றாய்..... மிகவும் எனக்கு (வீதிகளில் புன்னகை செய்தபோதும்) எரிச்சலூட்டும் சிவநாதன் (அப்புதான் அவருக்கு ஆரம்ப காலங்களில் குணம்அக்காவிடம் கூறி அவர்கள் வீட்டில வாடகைக்கு அறையெடுத்துக் கொடுத்தார் பிறகு அப்புவின் 'அரை' அவரோடு கொழுவி, பிறகென்ன?....., இவ்வளவு பிரச்சனைகளிலும் எங்க எதுவித சம்பந்தமும் இல்லையென்று தெரிந்தும்தான் இருக்கும் வீட்டாருக்கு நாய்க்குட்டி விசுவாசம் காட்டுகிறேன் என்பதய் காந்தியின் மூன்று குரங்கு பொம்மைகளின் வேலைகளையும் தானே செய்து) இறுதியாக, நான் அண்ணனைப் போல அறிவு ஜீவித்தனம் வெளிக்காட்ட முடியாமலும் உணர்வுத்தனம் தேயாமலும் கோவேறு கழுதையாய் நான்... !!

நாளையோ இல்லை, நாளை மறுநாளோ என்வீட்டுக்கு கோபாலனோ இல்லை அவர்களின் மறுபுற "உண்மை விளம்பியோ" கல்லை, இன்னோரன்ன காரணங்களுக்காய் எறிந்திருக்கலாம் என்று (பேய் எறிந்திருக்கலாம் என்பதைக் கோலூர் தொடர்பேரும் விண்கற்கள் எங்கள் வீட்டில் மட்டுந்தான் விழும் என்பதை விஞ்ஞான விளக்கமுள்ளோரும் மறுதலிப்பர். என்பதை நான் அறிவேன்) தெரியவரலாம். பிறகு குணமக்கா வீட்டுச் செத்த வீடுகளுக்கு எங்கள் வீட்டார் முன்னின்று உதவி செய்யலாம். நாதன் பந்தக் கட்டலாம், அம்மா சாப்பாடு அனுப்பலாம், அப்பு கிரியைகள்

இதுதான் என்று சொல்லி நடத்தலாம், அண்ணன் அவர்கள் வீட்டிற்கு வந்தோரை உபசரிக்கும் வேலைகளில் திரியலாம். ஆனால் நோட்டீஸ் அடிக்க ஓடவோ, வெத்தில, பாக்கு, பீடி வாங்கி கொள்ளி சுடலையில் பறிக்கவோ நான் அங்கு இருக்கம்போவதில்லை. எங்கள் வீட்டு விஷேசங்களில் கூட ஒருக்கால் குணம் அக்கா கூடமாட உதவலாம். குமரேசன் வீடியோ போட்டு ரசிக்கலாம், சிவநாதன் மனைவியுடன் வந்து 'எவர்சில்வர்' அல்லது 'கிளாஸ் செற்' பரிசளித்து வடை, லட்டு, அரியதரம் உண்டு, ஐஸ்குடித்துப் போகலாம் ஆனால் அப்போதெல்லாம் நான் இருக்கப் போவதில்லை. நீங்கள் என்னைக் கல்நெஞ்சன் என்று சொல்லுங்கள்; கர்ட்டான் என்று சொல்லுங்கள்; டேய்வள்ளுவர், கம்பர், ஓளவை என்ன சொன்னார்கள், 'இன்னா செய்தாரை ...' என்று இழுங்கள். ஆனால் நான், இன்னும் சிந்தனைத் தெளிவுறவில்லை என்னால், ஊரில் என்னை, என் வீட்டைத் தலைகுனிய வைத்தாரை, அதற்காய்ச் சோரம் போனோரை, மன ரீதியாகத் துன்புறுத்தியோரை, மழைக்காலத்தில் ஆத்திரம் கிளர்ந்தெழு வைப்போரை மன்னிக்கமுடியாது. மனம் கடற்கரை மணலல்ல களிமண்கட்டியல்ல, விரும்பிய உருவம் அமைத்து, விரும்பிய உருவம் வரைந்து பிறகு அவை கலைத்து மீண்டும் ஒரு புது உருவம் அமைத்.... மானுடம், மனிதநேயம் சொல்லி 'இ' 'கி' 'சி' பின்னால் போடுங்கள். போடுங்கள் உங்களுக்குத் தெரியப்படுவதில் அர்த்தமில்லை. என் மனதை

உங்களில் எவராவது போய் அவர்களுக்கு மனதிற் தைக்குமாறு நாங்கள் தப்பு இழைத்தவரில்லை என்பதை தெளிவுறுத்துவீர்களா? ஷ்ஷ ஹலோ ஏன் ஓடுகிறீர்? என்ன! சிவநாதனும் நீரும் நெருங்கிய பழக்கமா? (பாதிப்பேர் அவர் குணத்தவர்தானே) போம் உமக்கென்ன வந்தது? இல்லை தம்பி அவள் பெண்பிரசு என்கிறீர் பரவாயில்லை பெண்கள் என்று துரும்புச் சீட்டைக்கையில் கொண்ட குணம் அக்கர் வீற்காகப் பாதிப்பேர் பேர்கிறீர்கள். போங்கள் ஒன்றைக் கேட்டுவிட்டு.

ஒருநாள் அவர்களில் ஒவ்வொருத்தருக்கும் நான் உண்மையை உறைக்க வைப்பேன், அப்போது அவர்களுக்காக வக்காலத்து வாங்கி என்முன் எவராவது வந்தீர் என்றால் அப்போது தர்..... என்ன?! வரமாட்டீர்களா? ஒஹோ! நான் பெரிய மனிதனாய் அந்நேரத்தில் இருப்பேன், என்உதவி உமக்கெல்லாம் தேவைப்படும் என்கிறீர்கள்?

போங்கள் உங்களுக்கு நான் அந்நேரத்தில் ஓர் உதவி பண்ணலாம். விதம் விதமாக கோயிற் திருழாக்களில் விற்கும் முஃமூடிகள், காயங்கள், நிறைந்த கடைபொன்று போட்டு இலவசமாக விநியோகம் செய்யலாம். வேறென்ன உனக்காய், என் தமிழ்க்குலமே உள்ளது நான் செய்ய?

(1988 ஐப்பங்கி)

தெளிவு

அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமையின் மாலை நேரம். வழமை போலவே திருக்கோணமலையின் மாலை நேரச்சந்தடிகள் ஆனால் கூட அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதாலோ என்னவோ எல்லோர் முத்திலும் ஒரு வகை உற்சாகம் தெரிந்து கொண்டிருந்தது உண்மைதான்.

முற்றத்து வேப்பமரநிழலில் நீண்ட கனவில் ஆழ்ந்தபடி எங்கோ தொலைவில் விடுமுறைவிருப்பம் கூறும் ராஜேஸ்வரி சண்முகத்தின் இனியகுரல், பக்கத்து வீட்டில் தனது மகனைத் திட்டிக்கொண்டிருக்கும் ராஜேஸ்வரி அக்காவின் குரல் இரண்டும் காதேரத்தில் சன்னமாக ஒலித்துக்கொண்டிருந்தது. இரண்டிலும் ஏதோ ஒருவகை இனிமையை எங்கோ மூலையில் கண்டு மனதிற்குள் இருந்து வந்த சிரிப்பினை அதன் வழியே உதிர்த்து விட்டபடி எழுந்து கொண்டேன்.

“இன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை கடற்கரைக்குச் செல்லவேண்டும்” வாய்முணுமுணுத்துக் கொண்டது, யாருக்கும் கேட்டுவிடாதபடி. “நாளுந்தான் போகிறோம்” மனம் முணுமுணுத்துக் கொண்டது, எனக்குமட்டுமே கேட்கும்படி. “சரி இன்று கூடப் போய் வருவோமே” மனது எடுத்த முடிவின்படி வீட்டு வாசலைத்தாண்டி நடக்கத் தொடங்கினேன்.

வீதியில் அங்குமிங்கும் சிக்கென உடுத்திச் செல்லும் கூட்டம் அன்று ஞாயிற்றுக்கிழமை என்பதால் அவர்கள் எங்கே செல்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து கொள்ளமுடிந்தது.

“இவர்கள் கடற்கடரைக்குத்தானே செல்கிறார்கள் பின் ஏன் இந்த அவசரம்” வாய்வழியே முணுமுணுப்பாக எழுந்த கேள்வியினையும்.

“ப்ச்... யார்சண்டது” என்ற மேதாவித்தனமான பதிலையும் ஒரு தனி ரசனைக்குள் கொண்டு வந்து ரசித்துச் சிரித்தபடியே சென்று கொண்டிருந்தேன்.

கால்கள் யாழ்கபே சந்தியை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தன. கொத்து ரொட்டி கொத்தும் சத்தம் சங்கீதமாக காதுகளில் வந்துவிழுந்து கொண்டிருந்தது. “யாழ்கபே” திருகோணமலையில் பிரசித்திபெற்ற தொருசைவஉணவகம். கீரைக்கடைக்கு எதிர்க்கடையாய் அருகில் பிரசித்திபெற்று வரும் ஒரு அசைவஉணவகம் சைவ உணவை நாடிவரும் சைவர்களிற்கு வரவேற்புரை வழங்கும் கொத்து ரொட்டி கொத்தும் சத்தம். ‘இந்த உலகம் உண்மையிலேயே ஒரு வித்தியாசமான அச்சில் தானோ சுழல்கிறது’ என்றொரு புரிந்துவிடமுடியாத வித்தியாசமான கேள்வி முணுமுணுப்பாக..... “என்னதம்பி கேட்டங்க? பக்கத்தில் போனவர் புரியாமல் கேட்டார். “ஓ.....ஒண்டுமில்ல சு ...சுமமா என்று பின்னந்தலையை சொறிந்தபடியே சமாளித்துக்கொண்டேன். மீண்டும் முணுமுணுப்பு, “எத்தனை துருவங்கள் இணைந்துவிட முடியாமல் நன்மையென்றும் தீமையென்றும், உண்மையென்றும் பொய்யென்றும் எத்தனையோ அந்த எத்தனையோவில் தான் இதையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டும். பக்கத்துக் கடையில் இருந்து வரும் ஈரல் குழம்பு வாசத்துடன் பூசனிக்கறியும் கொச்சிக்காய்ப் பொறிய லுடன் சோறு சாப்பிடும் ஒரு சைவர்படும் அவஸ்தை மனக்கண்ணில் தோன்றி மறைந்தது.

அந்தவேற்றுவையில் கூட ஒரு ஒற்றுமையைக் கண்டு சிரிக்கத் தான் செய்தேன்

“பார்மச்சான் இந்தப்பொடியனை வெள்ள வெளேரெண்டு வேட்டியும் சட்டையுமர்ப் போரூன். எங்க போரூன் எண்டு சொல்லு பாப்பம்” பின்னால் வந்து கொண்டிருந்த இருவரில் ஒருவர் எழுப்பிய கேள்வி என் காதுகளில் விழத்தான் செய்தது.

‘பெடியன் கோயிலுக்குப் போகுதுபோல!’

“அதுதான் இல்ல. இப்ப இந்தப்பொடியன் கடற்கரைக்குப் போகுது. அங்கபோய் ஒரு கட்டில இருந்து கொண்டு தன்ரபாட்டுக்குக் கதைக்கும். தன்ரபாட்டுக்குச் சிரிக்கும். ஏதோ தெய்வக்குற பெடியனுக்கு ஏதோ கோளாராம்”

அந்தப்பெரியவர் என்னை எவ்வளவு தூரம் அறிந்து வைத்திருக்கிறார்! உண்மையிலே ஆச்சரியப்பட்டுப் போனேன். இவை எனக்குப்

புதிதான வாக்கியங்கள் தான், ஆனால் பழகிப் போன வார்த்தைகள். இவற்றை எல்லாம் ஒன்றிற்கு அறுநாறுமுறை மனதினுள்போட்டு சல்லடை செய்வதில் லாபமில்லை என்பதொன்றும் தெரியாமல் போனதொன்றல்ல. ஆனாலும் சிலமனிதர்களின் மகத்தான எண்ணங்களைப்பற்றி அறிந்துவிட விழைந்ததுண்டு. வாயில் வந்தவை எல்லாவற்றையும் நாக்கினால் புரட்டி எடுத்து இன்பம் காணுவது தானே மனிதஇயல்பு.

“நாவினால் ஒரு நாடகமாடி.....” என்கோ கண்டவரிகள் ஆனால் அந்த வாயினை மூடிக்கொள்ள சொண்டெனும் கதவினை வைத்ததுதான் ஆண்டவனின் மகத்தான படைப்பு. ஆனால் அதே ஆண்டவன் காதிற்றொரு மூடியைப் போட்டுக்கொள்ள மறந்த பைத்தியக்காரன்.

காற்றில் வருபவை எல்லாவற்றையும் காதில் போட்டு கொள்வதால் தான் மனிதன் இன்னமும் மரத்தில் இருந்து இறங்காமல் இருக்கிறான். நான்கூட சாதாரண மனிதன்தான். என்னைப் பற்றிக் கதைப்பவர்களும் எனைப்போன்றவர்கள் தான். ஆனால் அவர்கள் என்னைப் பைத்தியக்காரன் என்று கூறியது எனது காதுகளில் விழாது என்று எண்ணிக்கொண்டது யாருடைய பைத்தியக்காரத்தனம் என்று இன்னமும் எனக்குப் புரிந்தபாடிಲ್ಲலை

சிலவற்றைப்பற்றி சிந்தித்து அவற்றிற்கொரு விடையைத் தீர்த்துக் கொள்ள முனைவதால் தான் மற்றவர்களிடமிருந்து வித்தியாசமானவனாகவோ அல்லது ஒரு பைத்தியக்காரனாகவோ ஆகிவிடுகிறேன் போலும்.

ஆனாலும் சிலசில இயல்புகள் என்னிடமும் சாதாரணமாக இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதனால் தான் அவர்கள் கதைத்ததெல்லாம் தானாகவே என்காதுகளில் புகுந்திருக்கவேண்டும். சிலநேரங்களில் ஏதோ மூன்று உருவம் என்கண்முன்னே தோன்றிமறைவதுண்டு

இவற்றிற்கெல்லாம் அர்த்தம் கற்பித்து உணர்ந்து விடுமளவிற்கு என்னிடம் பக்குவம் இருப்பது ஏதோ நான் செய்த புண்ணியமாகத் தான் இருக்கவேண்டும். மற்றவர்கள்..... வாழ்க்கைஊட்டிய அனுபவத்தில் பக்குவத்தினைப் பொறுக்கிவிட மறந்திருப்பார்களேர்

பக்குவம் என்பது மிகப்பெரிய விசயமாகத்தான் இருக்கவேண்டும். இருக்கவேண்டும் என்றென்ன...? இருக்கிறது. “உள்ளதை உள்ள படி உணர்ந்து உள்ளதா என உணர்ந்து உள்ளது எது என்பதை அறிந்து.....” இதுகூட எனக்கொரு “பைத்தியக்காரன்”

சொன்னதுதான். 'ம்ம்,..... பக்குவமென்பது மிகப்பெரிய விசயம் தான். ஆனால் பக்குவத்திற்கும் சிரிப்பிற்கும் என்ன சம்பந்தம்? நான் சிரிப்பதென்பது மற்றவர்கள் பக்குவப்படாதவர்கள் என்பதாகவா? அல்லது நான் பக்குவப்பட்டிருக்கிறேன் பட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பது காரணமாகவா? அல்லது ஒருவித செயலமுத்தம் இன்றிய இயலாமையா?..... இவை யாவுமா.....?

இவற்றைஎல்லாம் எண்ணித்தீர்வுகாண முனைந்தால்..... எனக்குச் சிரிப்பைத்தவிர வேறு ஒன்றும் விடையாகத்தெரிந்துவிடவில்லை. சிரித்தேன் சிரித்தபடி நடந்தேன்.

“அந்தா பாத்தியே நான் சொன்னன்.....” அவர் தன்பக்கம் இருந்த நியாயத்தை ஊர்ஜிதப்படுத்திக் கொண்டார். அவரது நியாயம் எனது காதுகளில் விழுந்து விடாமல் இல்லை. ஆனாலும் நானாக.....

எனது காதுகளிற்கு ஏற்றதெர்ரு மூடியை இட்டுக் கொண்டு மேலும் எனது பாதையில் போய்க்கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் தங்ககளுடைய பாதையை விலக்கியிருந்தார்கள்.

“பைத்தியம்”

இந்தப்பெயர் கூட எனக்கு அழகாகத்தான் இருக்கிறது. மனதிலிருந்த சிறு ஆதங்கமும் வாய்வழியே முணுமுணுப்பாக உதிர்ந்து விட சிரித்தபடியே எனதுபாதையில் போய்க்கொண்டிருந்தேன். இவற்றை எல்லாம் ஆராய்வதென்றால் போதிமரத்தடியில் ஞானம் பெற்று விட வேண்டும். மனம் சமாதானப்பட்டுப்போனது.

அதோ, காளிகோவில் என்கண்களிற்கு கொஞ்சம் கொஞ்சமாகத் தெரியத்தெர்டங்கியது. மனதினுள் ஏதோ பரவசம் பாரமாய் இருந்தவை எல்லாம் பஞ்சாய்ப் பறந்துவிட்டது போன்றதொரு உணர்வு. அந்த உணர்வைப் புரிந்து கொள்ளமுடியாமலேயே கோவிலை அடைந்தேன். அந்தச்சந்தடியான நேரத்தில் கூட காளிகோவில் அமைதியாகத்தான் இருந்தது. ஆங்காங்கே சில பரபரப்பான பக்தர்கள், ஆலடிப்பிள்ளையார் கோவில் முன்றலில் பூஜையை முடித்துக் கொண்டு மகாநாடு கூட்டியிருக்கும் சில வெள்ளை வேட்டிகள், எவனோ ஒருவன் உடைத்த தேங்காயினைப் பொறுக்குவதற்குக் கிறுவர்களுடன் போட்டி போடும் பெரியவர்கள், அந்தப் பெரியவர்களின் வீடுகளில் சிறு பிள்ளைகள் இல்லா திருக்கலாம். இவற்றை எல்லாம் கண்டு மனதில் என்னவோ எல்லாம் எண்ணிச்சிரித்தபடி முற்றவெளியினுள் இறங்கினேன்.

மைதானம் வெகு கலகலப்பாக இருந்தது. எத்தனையோ பேர் ஆடிஓடிப்பாய்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். கவலை என்பதையே அறியாதவர்களாக மகிழ்ச்சியுடன் காணப்பட்டார்கள்.

அருகில் கிறிஸ்தவ சவக்காலை வெகுவெகு அமைதியாக அதனுள் ஆடி ஓய்ந்து போன பலர் வெகு அமைதியாகத் தூங்கிக் கொண்டிருப்பது தெரிந்து விடாமலில்லை. இரண்டும் இருவேறு துருவங்களாக மிகஅருகில், இவற்றைப் பார்த்தபடி கோணை நாதன், இவை எல்லாம் ஏதோ ஒரு தத்துவத்தை விளக்க முற்பட்டுக் கொண்டிருந்தன. இதோ.....! இங்கே குதுகலமாக ஓடி-ஆடும் ஒருவன் நாளை இறந்து போனால்..... அவன்கூட அந்தச்சாம்பல் மேட்டி-னுள் தூங்கிப்போய் விடுவான். ஆனால் இந்தக் கலகலப்பு அந்தச் சிறிய சலசலப்பால் அடங்கிவிடப்போவதில்லைதான்.

“ஏமனிதா! நாளைநீயும் இங்கே தான்” சிரித்தபடி நடந்தேன். என்சிரிப்பு எனக்குள்ளேஒரு கேள்வியைத் தோற்றுவிக்காமலில்லை. கேள்வியின் நினைவு மீண்டும் சிரிப்பைத்தான் ஏற்படுத்தியது; நினைக்கிறேன்,

“கிறிஸ்தவ சவக்காலை”
கிறிஸ்தவம், ‘சவம்’ - பெயர் பெற்றும் குத்தப்பட்ட முத்திரை அழியாமல் ஏதோ ஒரு பேதத்தோடு.? “ஏமனிதா!..... இல்லை ஏ கிறிஸ்தவனே.....! நாளை நீயும் கூட.....” சிரித்தபடி.

கடற்கரைச்சந்தடிகள் சிறிது சிறிதாகப் புலப்படத் தொடங்கியிருந்தது.

“நின்னையே ரதியென்று நினைக்கிறேனடி.....”
ஒலிபெருக்கியில் யேசுதாசின் குரலோடு இனித்துக் கொண்டிருந்தது அந்தப் பர்ரதியார் பாடல். “பைத்தியக்காரன்..... வாழ்க்கையை வீணாக்கி விட்ட அதிமேதர்வி.” மனம் பாரதியைச் சலித்துக் கொண்டது. “அவனைமட்டும் சந்தித்தால்.....” சிரிப்பேன்..... .. அவனுடன் சேர்ந்து.

முற்றவெளி மைதானத்துடன் இருந்த கடற்கரைக்குப் பகுதியில் இருந்த கட்டில் உட்கார்ந்து கொண்டேன். மீண்டும் சிந்தனை.....

ஏதோ ஒருவகையில் எல்லாரும் பைத்தியக் காரர்கள்தான் ஆனால் சிலர் மற்றவர்களை மட்டும் பார்ப்பதனால் தங்களைப் பார்த்துக்கொள்ள மறந்துவிடுகிறார்கள்.

“மனிதர்கள் எல்லோருமே பைத்தியக் காரர்களாவதற்குத்தான் முயற்சிக்கிறார்கள். சிலர் அந்த எல்லைக்கு அருகில் செல்கிறார்கள். சிலர் அந்த எல்லையைத் தொட்டு விட்டு வருகிறார்கள். சிலர் அந்த

நிவேதனம்

எல்லையிலேயே நிற்கிறார்கள் சிலர் அந்த எல்லையினைத் தர்ண்டி விடுகிறார்கள்.”

எங்கோ கண்டவரிகள், மனிதத்தை உணர்ந்து கொண்ட ஒரு வகைப்பைத்தியக் கர்ரனின் வரிகள்.

யோசிக்கிறேன் யோசிக்கிறேன்,

“இதில் நான் எந்த வகை?” புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை ஆனால் முடிவு... .. சிரித்தேன், சிரித்தேன், இப்பொழுது சிரிப்பை உதிர்க்கவில்லை. கொட்டினேன், என்னால் இயன்றவரை பெரிய சத்தமாக.

“தம்பி”

திடுக்கிட்டுத்தான் திரும்பிப் பார்த்தேன். அதே பெரியவர் என்னைப்பைத்தியமென அறிமுகப்படுத்தியவர். அவரைக் கண்டதும் ஏனோ என்னையுமறியாமல் சிரிப்புத்தான் வந்தது. என்னை உருவாக்கிய பிறம்மா அவர்தானே சிரித்துக் கொண்டே அவரை நோக்கினேன்.

‘தம்பி.....’

“ம்ம்.....,”

இருட்டுது வீட்ட போகயில்லயே?.....” அனுதாபத்தோடு தான், கேட்கிறார்

‘நட்டநிசிக் காரிருளில்.....’ எங்கோ கேட்டவரிகள்.

“வா தம்பி வீட்ட விட்டு விடிறன்.....”

“வேண்டாம்....”

“பயமில்லையே!...” ஆச்சரியத்துடன் தான் கேட்கிறார்.

“கள்வர்கள் தீயோர் வட்டமிடும் நள்ளிருளில்.....”

மீண்டும் ஏதோஞாபகத்தில்.

“துணையில்லாமல் இருக்கிறியே ராசா”

“அருகில் தமிழ்த்துணையாய்”

மீண்டும் ஞாபகத்தில். “கையில கால்லஒண்டுமில்லையே...”

“வெட்டிப்புதைத்தாலும்

விழிஉருட்டிப் பார்த்தாலும் தட்டிப்பிரீர்த்தாலும்

தமிழல்லால் ஏதுமில்லை”

மீண்டும் ஞாபகத்தில்.

“நேரத்தோட வீட்டபோ அப்பு” கூறிவிட்டு நடக்கத்
தெர்டங்கினார்,

சிரித்தேன் மெதுவாக.

உண்மையாவே இருட்டிவிட்டது தான்,

மெல்ல எழுந்து நடக்கத்தொடங்கினேன்.

சிரித்துக்கொண்டே.....

26 - 10 - 1991

தீபாவளி சிறப்பு மலர்

ஒரு தேக ஷேத்திரத்துள்

மெல்ல எழுந்து வெளியே வந்தாள். உடம்பு ஒருவிதமாய் சுட்டுக்கொண்டிருந்தது. கண்முன்னே 'அவன்' தோன்றிக்கொண்டிருந்தான். எண்ணம் முழுவதும் அவனைச்சுற்றியே வந்தது. அந்த 'போகன்விலா' விற்குக் கீழே போடப்பட்டிருந்த மரக்குற்றியில் அமர்ந்து கொண்டாள். கைகளைப் பிணைத்து இறுக்கிக்கொண்டாள் மயிர்க்கால்கள் அடிக்கடி சிலிர்த்துக்கொண்டன. அவனது முகம் மிக அருகில் வந்தது. 'ஓ'..... தலையை உலுப்பிக் கொண்டாள். அடுத்த கூரைக்குள்ளிருந்து இனக்குழப்பமான ஏதோவொரு ஒலிச்சேர்வை வந்துகொண்டிருந்தது.

எழுந்து சென்று தன் அறைக்கதவருகே நின்று அவனைப் பார்த்தாள். அவன் நித்திரையா இல்லையா என்பதை அவளால் உணர முடியவில்லை. 'அவன் நித்திரை இல்லை, என்பதாக அவள் நினைத்துக் கொண்டாள். அந்த நினைப்பு ஒரு தடுமாறலைத் தந்தது. தூரத்திலிருந்து இருளில் அவனை நோக்குவது மிகவும் கடினமாயிருந்தது. அவன் அசைவது போலவும் தெரிந்தது, இல்லைப்போலவும் இருந்தது. கால்களைச் சிறிதாகத் தூக்கி, பெருவிரல் பதித்து, மிகுதி விரல்களை ஊன்றி குதியை வைத்து, ஊர்ந்து போவது போலாய் சுவரோரம் வந்து சற்று அருகே நின்றாள். அவன் மல்லாந்து படுத்திருந்தான். சற்றுக் குனிந்து..... 'வேண்டாம்' திடீரென நிமிர்ந்தவள் வேகமாக அறை வாசல் வந்து வாசலில் நின்றபடி திரும்பினாள்.

அவன் இப்போது அவள் பக்கமாய்ச் சரிந்தான். 'அவன் விழிப்பா.....' மனது வேகமாய்த் துடித்தது. கர்ற்று இலைகளில் மோதிக் கொள்ளும் சத்தம்... ...ஓ.....கண்களை மூடிக் கொண்டாள்.

'நான் ஏன் இப்படி.....? தனது கேள்விக்குள் தானே புதைந்து கொள்ளும் போது ஏற்பட்ட சோகம் கண்களில் விழித்தது. கைகளை

மரீர்புடன் கட்டியபடி இருளோடு இருளாகக் கதவோடு குத்திக் கொண்டாள். உடல் வேர்க்கத் தொடங்கியது. தவிர்க்க முடியாமல் அவன் பக்கம் திரும்பியவள், திரும்பவும் பெற்றுக்கொண்டு கண்களை மூடினாள். கண்மடலுக்குள் பார்வையைச் சுழற்றுகையில் ஒருவித மயக்கம் ஏற்பட்டது அவளுக்குப் பிடித்திருந்தது. அப்படியே சரிந்து கொண்டாள்.

✱

✱

✱

✱

அவன் இன்னும் எழுந்திருக்கவில்லையென்பதால் தேனீர் கோப்பையை அருகே வைத்தவன், அவனை எழுப்பாமலே மீண்டும் குசினிக்குள் வந்து கொண்டாள். முற்றம் கூட்டிக் கொண்டிருந்த தாய் அங்கு நின்றபடியே அவனைக் கூப்பிடுவது கேட்டது.

‘அக்கா இண்டைக்கு அந்த லெற்றர் அடிச்சுக் கொண்டுபோக வேண்டுமல்லா? திரும்பி அவனைப் பார்ப்பதற்கு அவளுக்கு ஒரு மாதிரி இருந்தது.

‘ம்’ என்றவள், அவன்போவதையுணர்ந்து திரும்பினாள். ‘இவன் இரவு முழிப்பில்லை’.....! என்பது போல அவள் உணர்ந்து கொண்டது ஒருவித நிறைவைத் தந்தது. அந்த நிறைவு மிக விரைவாக நழுவிப் போகுமென்பது மனதிற்குப் புரிந்தபோதும் அந்த நழுவல் மனஅடியில் ஒரு ‘தேவை’ போல் தோன்றியது.

‘தேவை..... இந்தத் தேவை..... தேவையின் தாக்கம்..... அவர் இருந்த போது ஏன் தெரியவில்லை?’ உணர்வின் சேவை பரிமாறப்படுகின்ற நிலையிலும்..... அவரது உணர்வுகள் ஒடுங்கும் அந்த நேரத்தை ஒருவித ஆவலுடன் தான் எதிர்பார்த்திருந்தது அவள் கண்களில் மின்னிச் சென்றது.

‘காமம்’ ஒரு தேவை என்பதாக உடல் உணர்ந்து கொள்கின்ற இந்த வேளை ‘அவர்’ இல்லாத வேளை என்பது உண்மையாகின்ற போது காதலுக்கென அவள் கொடுத்திருந்த வடிவம் ஓரங்களில் சிதைக்கப்பட்டுச் சுருங்கிக் கொண்டு வருவதை அவள் உணர்ந்தாள்.

‘காதல் காமம் இருக்குதுதான் எண்டாலும் நீங்க உடலுக்குத்தான் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கிறீங்க.....’ - தான் அவரிடம் சொன்னதை நினைத்துப் பார்க்கிறாள்.

‘அவர்’ ‘யாரோ’வால் காணாமல் போன அந்த இரவு..... அந்த.....அந்த..... உடல் இடைவெளியை மறந்திருந்த அந்த நேரம்.....,அந்தக் கணம், அவரது முகம் பார்க்காமல் ஒருவித

முரட்டுத் தனத்துடன் தான் திரும்பி இருளைப் பார்த்ததை, தன் முகத்தை அவரது முகத்திற்கு நேரே திருப்பிக் கொள்வதான ஒரு பாவனை மூலம் இப்போது அவள் சரிப்படுத்த முயல்வது அவளுக்கு ஒரு புன்னகையைத் தோற்றுவித்தது. முடிவுறாத அந்தச் 'சங்கமம்' முடிந்திருக்கக் கூடாதா? என்ற ஏக்கம் ஒருவித தன்னிலை இரக்கத்தை ஏற்படுத்தியது. பெய்த மழைத்தூறல் முற்றத்தை நனைக்காததாய்..... ஒரு வெறுமை.

அந்தக் காணா இரவு பற்றி அவள் ஏற்கனவேயே சிந்தித்திருந்தாள். அவருக்கு ஏதும் நடந்தால்..... ? என்ற எண்ணம் அவருக்கு ஏதும் நடக்குமுன்கே தனக்கு ஏற்பட்டது ஒரு அமங்கலமோ என்று அவள் மனம் ஆராய்ந்த போதும் அப்படியொரு சிந்தனை ஏற்படாவிடில் 'அது ஒரு அப்பாவித்தனம்' என்றே அவளுக்குத் தோன்றியது.

'ஏதும் நடந்தால்.....?' என்ற எண்ணம் அவளது முதலாவது இரவன்றே, முதலாவது உறவன்றே '.....' இல்லாத பெண்முகங்களுடாய் (?) ஏற்பட்டதென்பது அவளுக்கு ஞாபகத்துக்கு வந்தது அந்த ஞாபகம் வரும்போதெல்லாம் தான் உனக்குள், கைகளைக் கட்டிக்கொண்டு, கண்கள் நிமிர்ந்து பார்க்கும் விவேகானந்தருக்குள் தன்னைப் புதைத்துக் கொள்ளுவதும் ஞாபகத்திற்கு வந்தது.

தன்னை ஒரு 'நிமிர்ந்தவன்' ஆகத் தான் நினைத்துக்கொண்டது தன்பலவீனத்தைக் மறைக்க அல்லது பலவீனத்தைச் சரியாக இனம் கண்டு கொள்ளாத தன்மை என்பதுதான் என்பதற்கு இப்போது ஒரு எண்ணம் தோன்றுகிற போது அந்த நிமிர்வைத் தனக்குள் தான் பெற்றுக்கொள்ளல் மூலம் இவனைப் பார்க்க வேண்டுமென்பதாய் நினைத்துக் கொண்டாள்.

இவனிடம் 'பிடித்திருக்கிறது' என்று சொல்லத்தக்கதாய் எந்த அம்சங்களையும் அவள் காணவில்லை, என்னை விடவும் இளையவன் என்கின்ற நினைப்பு அவனிடமான ஒரு மனப்பணியை ஏற்படுத்தவில்லை. இருந்த போதும் நேற்று மூன்றாவது இரவாய் அவனை இனத்தில் பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறாள். இவன் தன் 'அவர்' இல்லை; அவராகவும் முடியாது, அவரது உடலின் மென்மைத்தன்மையை....., உள்ளத்தின் அதிர்வின்மையை..... இவனிடம் கண்டு பிடிக்க இயலாவிடினும், கருமையின்றிய இவனது மார்பின் ரோமங்கள் 'பெடியன்' என்ற எண்ணத்தினூடாக ஒரு தள்ளிவைப்பை ஏற்படுத்துவதை புரிந்து கொள்ள முடிகின்றபோதும், தான் அவனைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க நினைப்பது அவளுக்கு விசித்திரமாயிருந்தது

‘பெண்ணாயிருந்தா என்ன ஆணாயிந்தர் என்ன.....உணர்வுகள் உச்சநிலை அடையேக்குள்ள அதத் தீர்க்கிற வழியத்தான் தேட வைக்குது இங்க, கல்யாணமானவனுக்கோ, ஆனவளுக்கோ இது ஒரு பிரச்சினை என்டாகிறது, அவரது கருத்தை,

“இல்ல, காதலின்ர ஆழம் அதிகமாக இருந்தா, அங்க காமம் ஒரு மூலையில் ஒதுங்கிக் கொள்ளும். கரீதல் என்டுறது ஒருவித பக்தி. அங்க காமம் இருக்கு நர்ன் மறுக்க இல்ல. ஆனா அத காதலிக் கிறவன் மூலமாத்தான் அவன் அடைய விரும்புவான். அப்படியில்லாட்டி. அதுக்குப் பேர் காதலில்ல...” மறுத்த தனது கருத்தை தனக்குள் கலைந்து விட்டது போல் தோன்றிற்று.

அவளால் இனம் கண்டு கொள்ளக் கூடியதான வாசனம் ஒன்றின் இரைச்சல் தேய்ந்து கொண்டிருந்தது. வீதிக்கதவருகே சென்றநாய் திரும்பவும் வந்து படியில் படுத்துக் கொண்டது. அவன் சாப்பிட்டிருக்கொண்டிருந்தான். விரல்கள் சோற்றுக்குள் புதைவதும் கறிகளைச் சேர்ப்பதுமாய் ஒரு லயத்துடன் செயற்பட்டன..... வாயை அதிகமாய் திறந்து கொள்ளாமல் மென்று கொண்டிருந்தான்..... அது இயல்பானதற்கவே தோன்றியது நீளமான விரல்கள் கைகளுக்குப் பொருந்துவன போன்றேயிருந்தன..... கைகளில் தெரிவின்ற மெல்லினதன்ன ரோமங்கள்.....சீ..... தலையை உலுப்பிக் கொண்டான்.

‘நர்ன் இவனை நினைக்கக் கூடாது, நினைக்கிறதில் எந்த அர்த்தமும் இருக்கக் கூடாது’ - தனக்குள்ளே திருப்பித் திருப்பிச் சொல்லிக் கொண்டான்.

“காதல் என்டறதுக்குப் பொருள் நீயில்லர்மலுக்கு நர்ன் வாழமாட்டன், நானில்லாமலுக்கு நீ வாழமாட்டாய் என்டுறதில்ல.....அது நான் உன்மூலமாய் பெறுறன்..... நான் உன் மூலமாப் பெறவிரும்புறன்..... உன்மூலமாய்த் தான் பெறவிரும்புறன் என்டுறதுதான் உன்மூலமாவோ, என்மூலமாமோ டெறச் சந்தர்ப்பம் இல்லையெண் டெக்குள்ள மனம் இன்னொரு சந்தர்ப்பத்திற்காக காத்திருக்குது அல்லது உருனாக்குது..... ஆகக்குறைஞ்சது நினைக்கவாவது செய்யுது”

- அவரது வார்த்தைக்குப் பொருள் இருக்கறதா?

“ஆகமொத்தம் இந்தம் ‘பெறுதல்’ .. ‘தேவை’ - இதைத்தவிர வாழ்க்கைக்கு வேற அர்த்தமில்லையா?” - தான் கேட்ட கேள்வியை மீளவும் தனக்குள் கேட்டுக்கொண்டான்.

“அப்படி நான் சொல்லவில்ல.....இத மீறியும் இருக்கலாம், நான் மறுக்க இல்ல ஆனா, சராசரியா இதுதான் நில...” - அவர் ஏதோ சொல்ல முயன்று தன் பார்வை கண்டு நிறுத்திக் கொண்டது சிந்தனைக்குள் வந்தது.

கருமேக மொன்று நிலவினை மூடிக்கொண்டது. இந்த ‘மூடல்’ ஒரு தனிர்சனைதான். மூடலின்போது தெரிந்த அந்த ஒற்றைத் தென்னை வீசுகின்ற சோழசுக் காற்றில் அசைவது பெரிய பூ ஒன்று காற்றில் மிதந்து செல்வதாய்.....

அவன் செருமிக் டாகள்வது இரவுப் பொழுதில் வெகுவாய்க் கேட்டது. கைகளை மார்பின் குறுக்காய்க் கட்டிக் கொண்டான். நிலைமேகச் சங்கமத்துள்ளிருந்து வெளிவந்திருந்தது. கதவின் சேலைகள் காற்றில் அசைந்து உள்ளே செல்வதும் வருவதுமாயிருந்தன. அவன் நிமிர்ந்தவாறு படுத்திருந்தான். இவளது நடை, சாய் திருந்த அவனது முகத்தைத் திருப்பியது..... புன்னகைத்துக் கொண்டான்..... இரு கைகளையும் தூக்கிப் பிடரியின் கீழாகக் கட்டிக் கொண்டிருந்தான்.....மார்பில் விலா எலும்புகள் தெரியாதிருந்தன..... மெல்லிதான ரோமங்கள்... ...சீ ... இல்ல.....இல்ல ...நான் உறுதியானவன். நான் உறுதியானவன்... ..;

“லைற்றை நூர்க்கவா?” -பதிலை எதிர்பார்க்கமலே விறாந்தை விளக்கை அணைத்துவிட்டு அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்திக் கொண்டாள்.

உடம்பின் எல்லா இடமும் குடுபரவினாற் போலிருந்தது. அவன் முன்னால் தோன்றிக் கொண்டிருந்தான் “இல்ல இல்லஇல்லை” -வாய் முணுமுணுக்கக் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்.

‘அவர்...அவர் ‘ம்’ நான் உறுதியானவன்... நான் உறுதியானவன் நான் மனதின் ஓலத்தினை ஊடறுத்து அவன் அசைந்து படுக்கும் ஒலி அவள் காதல் கேட்டது.

தீபாவளி நிறப்பு மலர்
(கோணைத்தென்றல் - 1991)

A. KUGAN

72. 2nd LANE

ANAND A PERI
TRINCO

